

genc öncüler

Temmuz 2008

Sayı 43

3 ytl

**Cengiz Aytmatov
Kimi Anlattı?**

HAYAT UMURUMDADIR

FUTBOL VE DUANIN GÜCÜ

**MİLLİ PARK
OLMAKTAN
SIKILDIK**

GÖSTER KENDİNİ

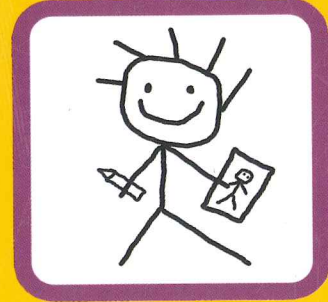

OBJEKTİFİME TAKILANLAR

Her fotoğraf bir hikaye...
bin hikayeye açılan bir kapı...
"Objektifinize Takılanlar"ı hikayeleriyle birlikte
Genç Öncüler'de yayımlanmak üzere bekliyoruz...

ÇİZER MİSİN?

Genç Öncüler'le "Çiz"me'yi aşın!
Sadece çizme Göster Kendini, gönder eserini.
Çizer misin o halde artık eserlerini yayımlatabileceğin
bir yer var.

YAZAR MİSİN?

Bir çok yazar daha sen yaşlardayken yazmaya başladı. Ama birçoğu ancak çok sonraları senin onları gördüğün makama oturdu. Önce ne yazacağına karar ver. Konuyu seçtikten sonra o konuyu en iyi hangi türde ifade edeceğini düşün. Seçtiğin yazı konusu araştırma yapmayı gerektiriyor mu? O zaman tabii ki hemen internete koşma. Sözlükler, ansiklopediler, makaleler, tarih kitapları ve daha birçok kaynak esere ve kütüphanelere başvur. Yoo benim bunlarla işim yok diyorsan, içimdekileri dökeceğim diyorsan en azından düşüncelerini belli bir önceliği, sırayı gözeterek yazmaya çalış.

Sahibi

Umran Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu
Zafer Özdemir

Yayın Kurulu

A. Muhsin Yıldız, Elyesa Koytak,
Hüseyin Buladı, Murat Çelik,
A. Zeynep Toprak, Erva Günay,
Dilaranur Kara, Elif Yaman

Bu Sayıya Katkıda Bulunanlar
İbrahim Altunkes, Cüneyt N. Mirza,
Hayri Gümüş, Murtaza Koçak,
Semih Özdemir, Sefa Öztürk, Mer-
yem Lübeyne Bal, Ebru Cengiz

Adres

Mega Center C34 Blok Kat:2
Bayrampaşa - İstanbul
Tel: (0212) 640 01 22-23
Fax: 640 01 25
iletisim@genconculer.com
gonculer@gmail.com

Grafik Tasarım
Pro-j Sanat

Baskı: Artus Basım
Huzur Mh. İmamçesme Cd.
Gürel İş Merkezi No:14/1
Seyrantepe İstanbul
Tel: (212) 289 88 80

“Hayat Umurumdadır”

Hayatı umursamak nedir? Bu soru, vurdumduymazlara sorulmuş bir sorudur aslında. Tembellik, sorumluluk üstlenmeme, ilgisizlik, atalet ve en kötüsü duyarsızlıkların çoğaldığı bir zamanda bizce anlamlı bir soru, hayatı umursamak nedir?

Diyeceksiniz ki, derslerine de dürüst olmaya da çalışıyor bu toplum, sorun bunun neresinde? Sorun hayatı parçalamamızda. İnsanlar, dışarda olup bitenlere büyük oranda sağır kesilerek kendi dünyalarına kapanıyorlarsa burada bir parçalanmışlık söz konusudur. Parçalanmışlıksa beraberinde bir duyarsızlığı getiriyor. İnsanların görevlerini yerine getirmeleri insan olarak üstlenmeleri gereken sorumluluğu iptal eder mi? Adaleti hukuka havale ederek vicdanınızı tatmin edebilir misiniz? Edemezsiniz. Bizim değinmek istediğimiz de burası.

Aslında, Hz. Peygamber'in yanındaki insanlara baktığımızda gördüğümüz şey hayatı umursamaları. Belki onları bizim kahramanımız yapan da bu. Müslüman bir toplumda kaygısız insanların çoğalması, sahabe toplumunun yeterince bu anlamda anlaşılmasından da kaynaklanıyor. Bu sayımızda sahabe toplumunun hayatta bazı sorumlulukları üstlenmelerinin sebeplerine ve bakış açılarındaki farklılıklara işaret edeceğiz.

Kapak konumuz dışında bu sayımızda yer alan, dergimizin de içinde yer aldığı Umran yayın grubunun da öncüsü Sayın Abdullah Yıldız'ın “Futbol Oyunu, Duanın Gücü ve Ümmet Bilinci Başlıklı” yazısı, Euro 2008 üzerine yazılmış en güzel yazılardan biri kanaatimizce. Bizi yüreğimizden tutup heyecan katsayımızı arttıran yazıların sahibi Ferhat Topazık bu sayıda “Milli Park Olmak”tan çok sıkılanların duygularına tercüman oluyor. Burak Savaş ise dünyayı gezmeye ve bize de yazmaya devam ediyor, bu kez Çin'den değil Selanik'ten damlıyor mürekkebi.

Eylül sayımızda yenilenerek karşınızda olabilmek için, Genç Öncüler'in bu sayısı Ağustos ayını da içine alarak bir birleşik sayı hüviyetinde.

Hayatı umursayan öncüler, tüm okurlarımızın düşünce ve eserleriyle dergimize katkılarını beklediğimiz bir dahi hatırlatarak...

İçindekiler

4

“Hayat Umurumdadır”

Zafer Özdemir

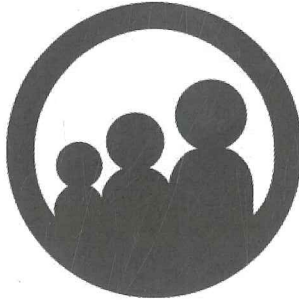
10

Milli Park Olmaktan Biz Çok Sıkıldık!

Ferhat Topazik

12

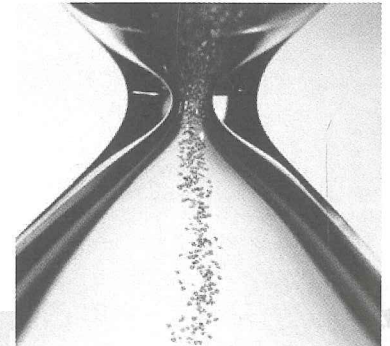
Genel İzleyici Profili

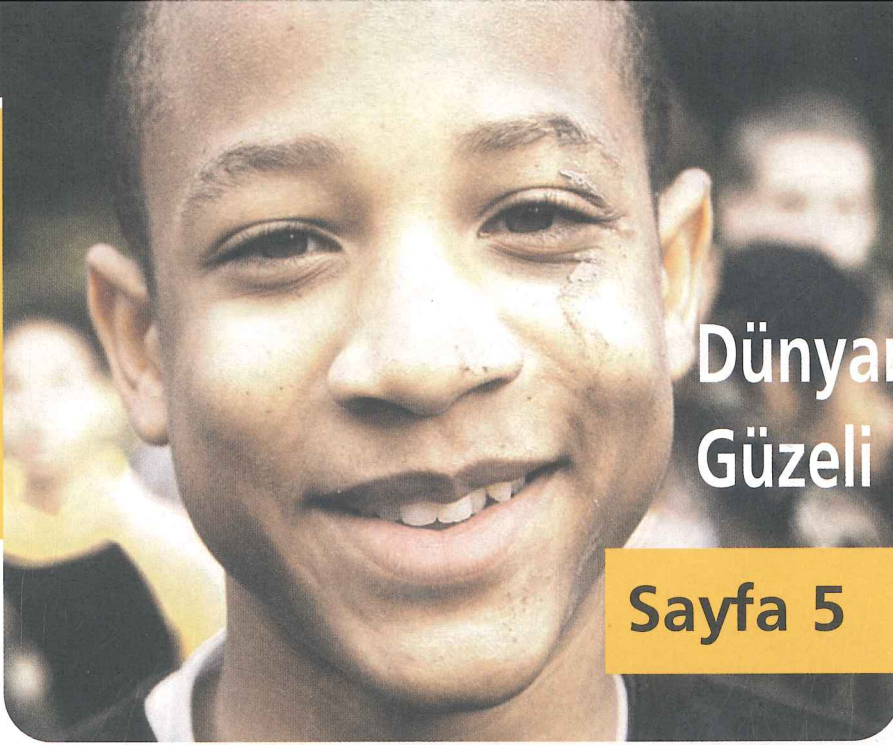
Neslihan Sümeyra Kaya

15

Kum Saati

Dilara Nur Kara

Dünyanın En Güzeli Sensin

Sayfa 5

Meksika Sınırı	7
Karantina	8
Karikatür Okumaları	14
Kum Saati	15
İbadet	16
Kanaat ve Zenginlik	18
Fanatik Cemaat	20
İman ve Farkındalık	22
Selanik	24
Objektifime Takılanlar	28
Kültür - Sanat	32
Made in USA	37

Hayat

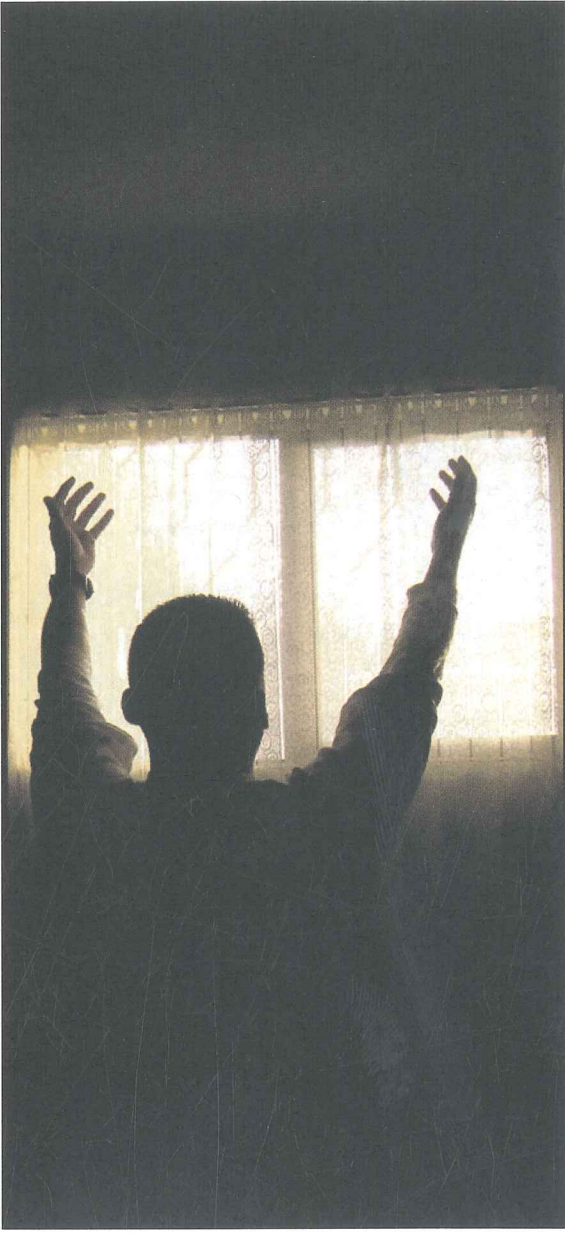
Umurumdadır!

Tarihi kahramanlar şekillendirir. Tarihi, gerekeni yapmanın bilinciyle öncü olmanın gözükaralığını taşıyan gerçek kahramanlar yazarlar. İdeal sahibi kahramanlar, idealleri uğruna cesaretle ve fedakarca çalışırlardır.

Hz. Peygamber (as.)'in ashabı bizim kahramanlarımızdır. Onlar, Kur'an'a sanki kendilerine indiriliyormuş gibi kulak kesilip büyük bir aşk ve heyecanla ilahi emirleri yaşamada yarışarlardı. Onlar içinde belki yaratılışları itibarıyla çok özel yeteneklere sahip olanlar vardı ama birçoğu bugün sıradan insani özelliklere sahipti. Ancak bu sıradan insanlar, genci, kadını, yaşlısı ilahi vahye muhatap olmanın verdiği sıçramayla kahraman oldular. Bugünlere kadar adları, örneklilikleri ile yaşadılar.

Rasulullahın (s.) sahabepleri bizim kahramanlarımızın Kur'an'a yaklaşımındaki bir başka nokta; onlar Allah'ın kitabını uygulamak için okuyorlardı.

Onlar vahye, Kur'an'a nasıl muhatap oldular? Onları sıradan, dünyanın ve kendi sıkıntılarının cenderesinden kurtaran neydi? Onlar, Kur'an'ın alemlerin rabbi olan Allah'tan geldiğine inanıyorlardı. Hz. Peygamber'den (s.) işittikleri sözler en yüce makamdan gelmişti. Haberin kaynağı büyük olunca haberin kendi de büyüyordu. Âlemlerin rabbi

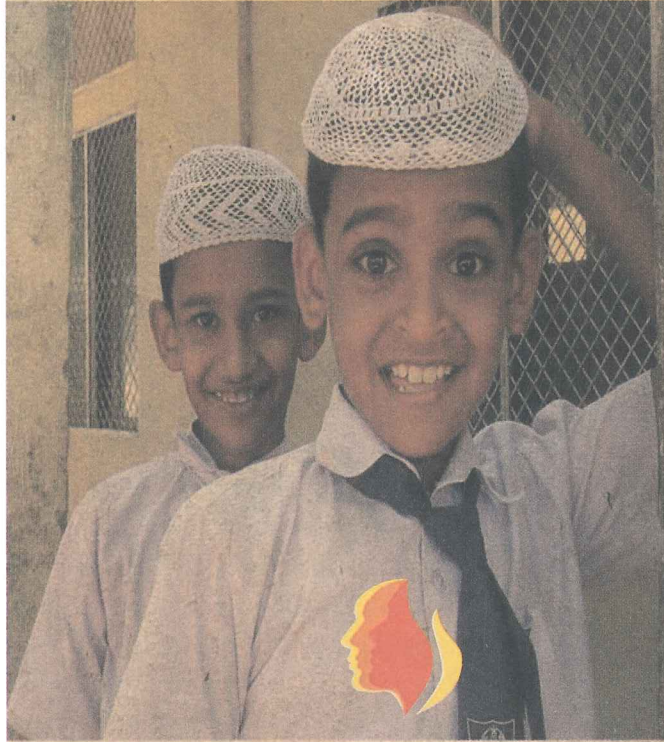

demek; bütün kâinatı "ol" diyerek yaratan, ona davranış kodlarını yerleştiren, yaratmaya devam eden ve yarattıklarını yöneten demektir. Âlemlerin rabbinin sözleri hiç yarattıklarının sözlerine benzer mi?

Rasulullahın (s.) sahabebeleri bizim kahramanlarımızın Kur'an'a yaklaşımındaki bir başka nokta; onlar Allah'ın kitabını uygulamak için okuyorlardı. Seyyid Kutup buna, "yalnız uygulamak için bilgi edinme bilinci" der. Kültürleşmek, bilgilenmek, verilen bir araştırmayı yapmak, sadece başı sıkışınca okuyup üflemek için değil; onlar Allah'ın kitabını hayatlarını değiştirmek, ona "bizden nasıl

Asım'ın Nesli Genç Öncüler

Aynalar ne derse desin
Sen Dünyanın en güzelisin
Eğer Allah'a çağırıyor,
Salih amelde bulunuyor,
Gerçekten ben Müslümanım diyorsan

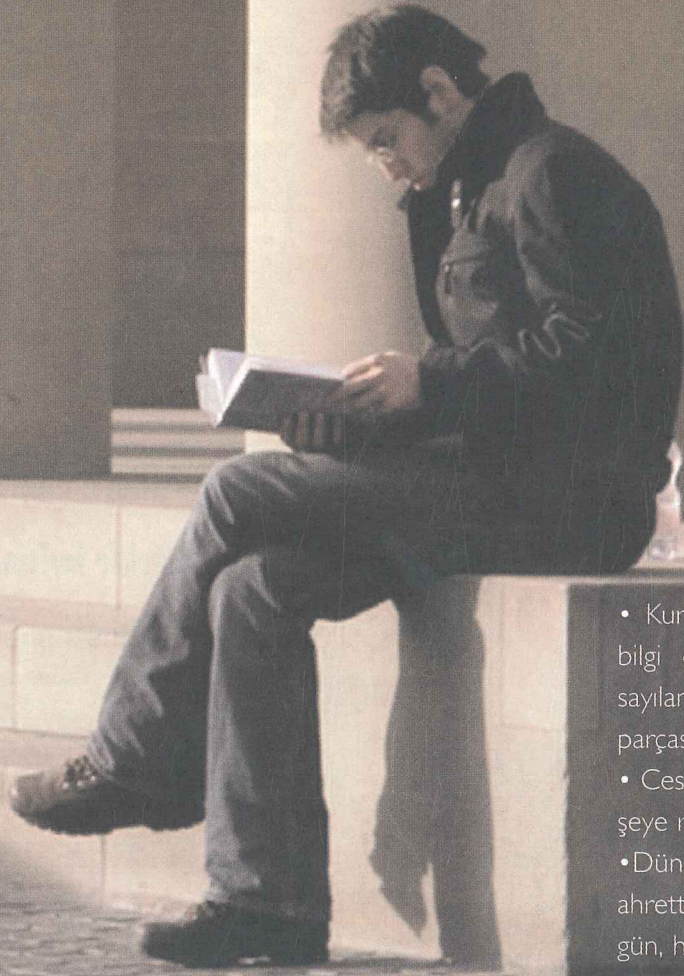

'Allah'a davet eden,
salih amel isteyen ve: 'Ben gerçekten müslümanlardamım'
diyen kimseden daha güzel sözlü kim olabilir?'

Fussilet Suresi/33

"Asım'ın Nesli Diyordum Ya... Nesilmiş Gerçek"

Başına savaşmadın
Başına yaşamadın
Başına ölmedin!..
Jezai Karakaş

- Kur'an'a sahabeler gibi, "onu uygulamak için bilgi edinme bilinci" ile yaklaşmak "sıradan" sayılan insanların bile yazılan destansı tarihin bir parçası olmasını sağladığını bilmeliyiz.
- Cesaret, hayatı sorgulamak ve doğru olanı her şeye rağmen yapmak demektir.
- Dünya yansa bir tutam otu yanmayanları ahrette çetin bir hesap beklemektedir. O zaman gün, hayatı umursamanın vaktidir.

olmamızı istediğini öğrenip öyle olmak için" yöneliyorlardı. Olmazsa olmazlardı Allah'ın vahiy, emirleri, Hz. Peygamber'in sünneti, örnekligi ve Hz. Peygamber'di. Kişisel düşünce ve kaygılarını Kur'an'ın önüne geçirmiyorlardı. Hiçbir prensipleri, hobileri onları İslam yolunda bir sevabı kazanmaktan geri bırakmıyordu. Onlar gerçek gündemlerini Kur'an'la oluşturuyorlardı. Manşetleri ya gelen yeni bir vahiy, ya öğrendikleri ya da o gün uygulamayı düşündükleri bir ayet belirliyordu. Hayatın içindeydiler. Kur'an aşama aşama yaşadıkları dünyayı şekillendirebilecekleri günlüklerini sunuyordu onları. Kur'an önce insanın kendi özünde olanı sonra tüm toplumu ve dünyayı değiştirebilecekleri bir program sunuyordu onlara.

Onların beslendiği yegâne kaynak Kur'an'dı. Yalnız Allah önünde boyun eğiyorlar, ayaklarını O'na dayanmanın güvencisiyle yere sağlam basıyorlardı. Eski, içinde şirk kalıntısı bulunan cahiliye kırıntılarını hayır diyerek ellerinin tersiyle itiyorlar, bir kere tevbe etti mi o günaha dönmenin cehenneme

atılmakla eş olduğunu biliyorlardı.

Onlar cesurdu; yaşadıkları hayatı sorguluyorlardı. Kendilerini, nasıl olmaları gerektiğini, insanların ve dünyanın nasıl olması gerektiğini sorgulamak konusunda cesurdular. Doğru olanı görünce yanlış olan hayatlarını düzeltmek konusunda korkak davranmıyorlardı. Gücü parayla, silahla, pazuyla ölçmüyorlar; gerçek gücün inanmak, inandığının gereğini yerine getirmek ve Allah'a güvenmek olduğunu biliyorlardı. İnsanlar, makamlar, kurumların Allah'ın izni olmadan yardım edemeyeceğini biliyorlardı.

Tarihi kahramanlar şekillendirir. Tarihi, hayatı ciddiye alan ve hayat umurumdadır diyenler şekillendirir. Kur'an, sahabelerin hayatı umursamalarını öğretmiştir. Ya da hayatta neyi umursamaları gerektiğini. Dünya yansa bir tutam otu yanmayanlar "sonrası"nın bu kadar kolay geçeceğini düşünüyorsa yanılırlar.

MEKSİKA SINIRI*

Hep bir Meksika sınıırım olsun isterdim,
alamancı komşumuzun siyah beyaz tevesinde
kovboylar hep Meksika sınırına giderdi
kimse dokunamazdı sınırı geçtiler mi
Meksika sınırı isterdim en sevdiğim şairlere
hep hapiste olurlardı nedense
Hapis yatmış olurdu yoldaşım gönüldaşım
saf tutmak istediğim namazda omuz omuza
hapse düşersin derlerdi
tutup ciğerimden yazsam
en sevdiğim filim artisti
hapse boylardı illa ki
filmin en güzel yerinde
Camimizin imamı
edebiyat öğretmeni
Meksika sınırimız olmadığından belki
ortasında dururlardı
en canalıcı lafın
bir damar kabarırdı cümlelerinde
meksika sınırı olsaydı Türkiyem'in
ondokuz yaşımda sevdiğim kızla
atlar geçerdim sınırı kimse dokunamazdı
yerine Gayrettepe'de dayaklar yedim
günlerce uyutmadılar siyasi şubede
Şimdi
Meksika sınırına iki saat mesafede
tekrarlayıp duruyorum kendi kendime
bir Meksika sınırı lazım her memlekete
Meksika'nın kendisine de

Mehmet Efe

*Amerikan filmlerinde polisten ve kahrolası federallerden kaçan herkesin varmak istediği bölge...

KARANTİNA

Futbol "Oyun"u, Duanın Gücü ve Ümmet Bilinci

Abdullah Yıldız / Vakit Gazetesi 24 Haziran 2008

Futboldan anlamam ama futbolun futboldan ibaret olmadığı gerçeğinden haberdarım. Dahası, "futbol futboldan başka herşeydir" abartısına da hak verenlerdenim. Gerçek şu ki, bugünün dünyasında futbol; ekonomik manada tam bir sektör hatta endüstri, müthiş bir reklam/propaganda imkanı, psikolojik anlamda çok etkili bir moral/motivasyon aracı, sosyolojik planda ise milyonları peşinden sürükleyen çok etkili bir uyutma/uyuşturma vesilesi ama aynı oranda da kimlik bilincini besleyip pekiştiren, toplumların şuurlarında saklı ortak duyguları açığa vuran coşkulu bir muharrik güç. Bir 'oyun' değil bir sosyolojik vakıa.

Sözü Türkiye A Milli Futbol Takımı'nın Avrupa Şampiyonası'ndaki 'olağan üstü' / 'olağan dışı' başarısına getireceğimi çoktan anladınız. Bir hatırlatma ile girelim: İki hafta önceki "Namaz Fobisi" başlıklı yazımda 24 Nisan tarihli gazetelerdeki 'Milliler Cuma Namazında!' başlığına yer vermiş, altına da Fatih Terim'in; "Futbolcum Cuma namazına giderken canlı yayın arabasının orada ne işi var?" sitemine dikkat çekmiştim. Malum çevrelerin oldum olası millilerimizin namazına taktıkları malum. Hakan Şükür'ün şahsında "namazlı-niyazlı" futbolcu tipolojisinin gençlik için olumlu manada etkin bir rol-model oluşturmasından rahatsız olan şerirler, "dualı-şükürlü" futbolcuları gözden düşürmek için her yola başvurdular; onların oruçlarını, namazlarını, hanımlarının örtülerini vs. karalama vesilesi yaptılar. Yaptılar da ne oldu?! Bu saldırılar millilerin azmini, hırsını, gayretini biledi; manevi duygularını daha bir güçlendirdi, namaz-dua-şükür bilinçlerini derinleştirdi ve Allah (c.c) da onların olağanüstü gayret ve mücadelelerine eşlik eden samimi dua ve niyazlarına icabet buyurdu. Böylece başarı geldi.

Milli Takımın başarısını ilk başta birçoğu "tesadüf"le, "şans"la izah etti. Dedğim gibi, futboldan anlamam; ama her işte olduğu gibi bu olayda da inanmanın, kendine güvenin, olaya konsantre olmanın, sonuna kadar pes etmemenin, umudunu yitirmemenin ne denli be-

lirleyici olduğu aşikar. Nitekim Milli Takımlar Teknik Direktörü Terim'in, Çekleri yendikten sonra yaptığı basın açıklamasında, oyuncularını soyunma odasından "Allah sizi utandırmasın" diyerek yolcu ettiğini söylemesi oldukça anlamlıdır. Meselenin tesadüfle izahına en ilginç cevabı ise bir Yunan gazetesi (Sport Day) verdi: "Terim'in takımı akla hayale gelmez başarı... Allah onların yanında. Tekrarlanan tesadüf, tesadüf olmaktan çıkar. 9 gün içinde Türkiye 3. kez kaybedilen bir maçı almayı başardı." Kaldı ki biz, "tesadüf"e değil, "teva-fuk"a inanırız; yani insanlar kendi irade ve çabalarını ortaya koyarlar; Mutlak İrade de muvafık buyurduğunu hasıl eder. Milli Takım'ın iyi kurgulanmadığı, iyi hazırlanmadığı, iyi yönetilmediği vs. iddia edilebilir, ediliyor da. Lakin, özellikle son dakikalarda takımı ateşleyen unsuru kimse görmezden gelemez. Hele yukarılara yukarılara kalkan elleri, kıpırdayıp duran dudakları görmemek için, kalp gözlerinin perdeli olması gerekir. Tabi ki, batmak üzere olan gemide yapılan ihlaslı duaların kıyıya ulaşınca unutulduğu bir gerçek; ama bu çocukların namaz-niyaz bilinçlerini ve duânın gücüne inançlarını da biliyoruz. "Türklerin oyuncularını anlamıyorum. Ama

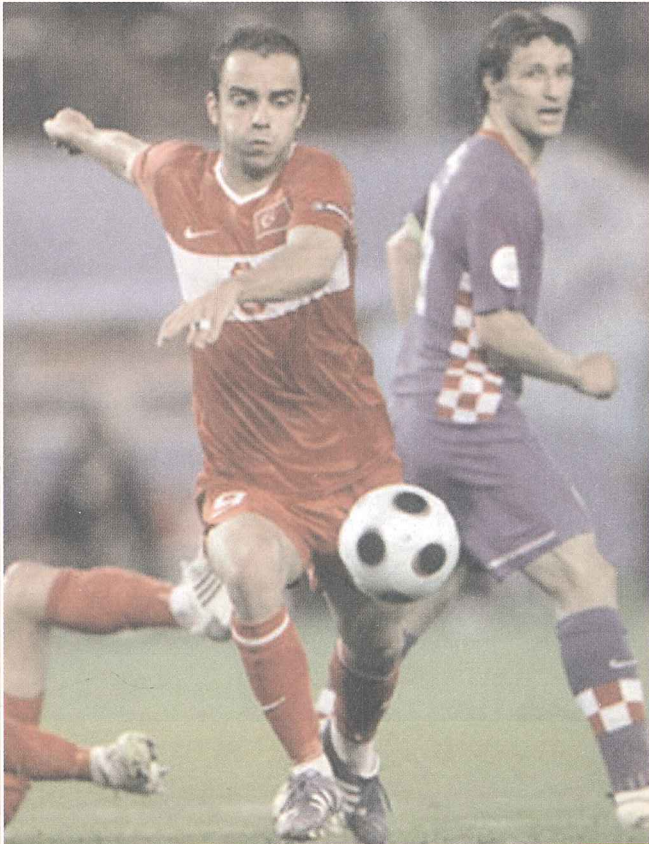
onların kazanmalarında anlamadığım başka bir olay daha var." diyen Hırvat Milli Takımı Teknik Direktörü Bilic ise duânın gücünden habersiz. Ama, "Bunu başarmak için çok çalıştık; ancak bize dualarıyla destek olan 70 milyon insanımızı unutamayız. Onların da duaları sayesinde yarı finale yükseldik." diyen Volkan Demirel; "70 milyon insanı bırakın, bütün dünyadaki Müslümanlar bizim için dua ediyor. Onların dualarıyla önce gruptan çıktık, şimdi de yarı finale yükseldik. İnşallah bu dualarla finale kadar gideceğiz." diyen Emre Aşık, "bu gece şükür gecesi" diyen Arda vd... bu gücün farkındalar. Hele Hırvatistan maçında son saniye golünü atan Semih Şentürk'ün, "Top önüme geldi, Allah'ın verdiği güçle vurdum ve topu ağlara gönderdim." diye konuş-

ması Mutlak İrade'ye teslimiyeti yansıtıyor.

Futbolun toplumların şuuraltlarındaki ortak duyguları harekete geçirmesine gelince: Türkiye'nin Hırvatistan'ı yenmesi; Boşnaklar başta olmak üzere Arnavutluk, Makedonya(Üsküp, Gostivar, Ohri...), Kosova Müslümanlarını, Azerbaycan Türklerini, Mısır, Libya vb. bir çok Arap ülkesini, Malezya ve Endonezya Müslümanlarını, hatta Afrika ve diğer yerlerde yüzyıllardır Batılılarca ezilen ülke halklarını sokağa döküyorsa; bu öncelikle şuuraltlarındaki "ümme bilinci"nin, ikinci planda da sömürgecilerden öç alma arzusunun dışa yansımalarıdır. Spor yazarı Uğur Meleke'nin trübünde yaşadığı ilginç olayla bitirelim:

"Golü attığımız anda anında yanımdaki arkadaşına dönerek sarılmışım. Büyük bir sevinç içerisindeydim. Kendime geldiğimde bir de baktım ki sarıldığım kişi bir Tunuslu. Hayatımda ilk kez gördüğüm Tunuslu ile sarmaş dolaş olmuşuz, farkında bile değildim. Türkiye gerek 2002'de gerekse burada öteki dünyanın temsilcisi ve sesi oldu biraz da... Türkiye yalnızca Türkiye değil burada... Asla yalnızca Türkiye değil..."

Bir "oyun", derûnumuzda saklı ümme bilincini açığa çıkardı; bu bilinci fiiliyata geçirmek ise bize düşüyor.

FİLİSTİNLİ YUSUF UEFA MAÇLARINI İZLİYOR

bir kafa vuruşu nihat'tan
top kaderin elinden
sahra dikenini tohumu gibi
salına salına
semih'in önüne iniyor
semih sağ ayağıyla topa basarken
rüyalandaki ağır çekimde
dönüp yusuf'a bakıyor

kampın öteki ucundan
kasidelerdeki
o hafif rüzgâr
ümmü gülsüm'le esip geçiyor

Cahit KOYTAK

Milli Park Olmaktan Biz Çok Sıkıldık!

Ferhat Topazik

Ey kaybettiklerinin farkında bile olmayan, ıstırap dahi çekmeyenler, yaşadıkları çağdan zevk almak için kolay para kazanmanın yollarını arayanlar bilin ki Salı pazarlarında sattığımız soğuk sulardan kazandığımız veya ağaçlardan bekçi görmeden toplayıp kaçıp, yediğimiz eriklerin tadını siz hiç bilemeyeceksiniz.

Tükettik, tükettikçe tükendik. Renkler her yerde aynı tonlarda ve boya kutuları içinde bize satılık. Gökkuşuğu bizim için bir marka. Sularımız artık çağıldamıyor çünkü litrelik bidonlarda hapis ve çocukluğumuzda ağzımızı dayayıp kana kana sular içtiğimiz çeşmeler harap.

Yaşadığımız yerler insanımızdan kaçtığımız ".....şehir" isimli korunmuş sahte Semud evleri ve biz çocuklarımıza parfüm kokan plastik çiçekleri koklatıyor, intizamlı yeşilliklerde ayaklarımıza dikenler batmadan yürüyoruz.

Herkesleri tanıyan, işe giderken selamlaştığımız, gençlerimizin önlerinde süt şişelerinin kasalarına oturarak muhabbet ettikleri bakkallarımız yok artık

çünkü mahallemiz yok, sitelerimizde. Okul traşı yaptırdığımız berberimiz Said abi de artık yok.

Çocuklarımız evlerimizden servislerle okullara gidiyorlar ve postşehirlerimizin merkezi camiler değil alışveriş merkezleri. Anlayacağın Turgut üstad Kubbubeyi çoktan yere koyduk.

Yeni yaptığımız camilerimizin hepsinde Kocatepe soğukluğu sanki sadece ruküya Sinan'ın yaptığı camilerin minareleri eğiliyor. Yapılan camiler yüksek mimarların eseri ama yanlarından geçerken içimizden şöyle demeden edemiyoruz; "Herkes yüksek mimar bir sen kaldın alçak koca Sinan."

Çocuklarımızın artık topları hiç ama hiç patlamıyor çünkü sitemizin çocuk parklarında teller o kadar yüksek ki futbol toplarımız bile kaçacak bir yer bulamıyor. (!)

Okullar kapandı ama artık küçüklerimiz ne marangozun yanında ne de berberin. Varsa yoksa internet kafelerdeler.

Şehri terk edenler de köylerini düşünmez bile artık amaç her şeyi dahil otellerde tatil yapmak.

Zaten gençlerimiz memleket dedikleri yerlere gitseler de farklı ne görecekler ki? Şirketlerin bayilikleri veya sadece önüne gittiğiniz şehrin eklendiği isim değişikliğine uğramış aynı mağazalar. Oysa nerede bizlerin yöresel evlerimiz, halklarımız, yemeklerimiz, oyunlarımız.

Küresel ölçekte dünyayı köy halinde görüp sevincinden neşe saçan bilgisayar evlatları, işlerini evden halleden, kameraları ile Amerikalılarla konuşup alt komşusu ile konuşmaktan imtina edenler.

Ey kaybettiklerinin farkında bile olmayan, ıstırap dahi çekmeyenler, yaşadıkları çağdan zevk almak için kolay para kazanmanın yollarını arayanlar bilin ki Salı pazarlarında sattığımız soğuk sulardan kazandığımız veya ağaçlardan bekçi görmeden toplayıp kaçıp, yediğimiz eriklerin tadını siz hiç bilemeyeceksiniz. Bundan sonrasını da lütfen okumayın ve I pod'unuzu kulağınıza takın ve müziğin sesini açın.

Şimdi sözlerimiz size, siz; gözlerini açmış güzellikleri görmek için yağmuru seyredenler, yağmur sonrası toprağı koklayanlar, çimenleri secde yaparak namazını kılanlar, denizi seyrederek şükredenler, kandillerde annelerinin yaptığı helvayı zevkle dağıtanlar ve hala mahalle maçları yapmak için can atanlar.

Artık susmayın ....

Çıkin sokaklara anlatın; "Biz çok sıkıldık" deyin "dönüyoruz" deyin "siz gelseniz de gelmesiniz biz özümüze doğru yolculuğun biletini kestik" ve "gemileri yaktık" deyin.

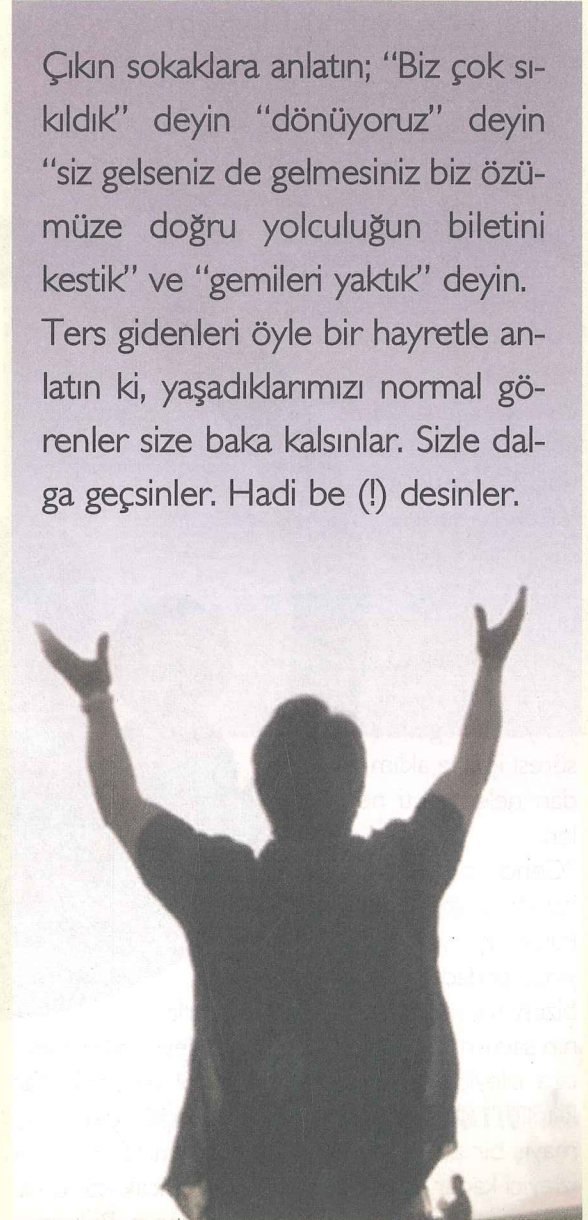
Ters gidenleri öyle bir hayretle anlatın ki, yaşadıklarımızı normal görenler size baka kalsınlar. Sizle dalga geçsinler. Hadi be (!) desinler.

Bir şeyler yazın. Manifestolar oluşturun. Dergiler çıkarın. Ama ne olur uyumayın veya izlemeyin çünkü biz ne zaman uyursak ve izlersek yok oluruz, onlardan oluruz.

Ne olur orman olun, milli park olmayın.

Çıkin sokaklara anlatın; "Biz çok sıkıldık" deyin "dönüyoruz" deyin "siz gelseniz de gelmesiniz biz özümüze doğru yolculuğun biletini kestik" ve "gemileri yaktık" deyin.

Ters gidenleri öyle bir hayretle anlatın ki, yaşadıklarımızı normal görenler size baka kalsınlar. Sizle dalga geçsinler. Hadi be (!) desinler.

GENEL İZLEYİCİ PROFİLİ

Neslihan Sümeyra Kaya

"Sabah sabah insanını denedim dünyanın. Cimrilikle dolu deriler yürüyordu. Başka bir şey göremedim. Sonra kanaat kınından bir kılıç çektim. Keskin tarafıyla onlardan ümitlerimi kestim." diyor İmam Şafi. Zihnimde bu satırlarla yürüyorum. İnsanlar üzerime üzerime akıyor. Bu akıntıdan kendini karaya güç bela atmış bir balık şaşkınlığıyla kurtulup, Ataköy sokaklarında ilerliyorum. Karşımdan siyah tişörtlü ve etrafımdaki bazı insanların "adolescent" çağ diye tanımladığı safhada çocuk ve genç olma arafında bir kız geliyor. Üzerinde televizyon da gördüğümüz genel izleyici logosu ve büyük puntolarla "genel izleyici" yazısı var. Kızla yanyana gelme süresi içinde aklımdan neler geçti neler.

"Genel izleyici". Kendi hayatına izleyici, aklıktan kurumuş siyah bir avuca seyirci, ecdada yapılanlara seyirci, bizim topraklarımıza kuzey rüzgarlarının savurduğu mütemadiyen her şeye karşı akımlara izleyici ve olmazsa olmaz bol reytingli, "fan klaplı(!)" dizilere izleyici. Ruhumuzda öyle mayış mayış bir atalet var ki, kendi hayatımıza ancak bir izleyici kadar müdahale ediyor ve ancak işte o kadar göstermelik gayretler sarf ediyoruz. Ruhumu-

zun arka planı o kadar boş ki anlam ve his olarak. Öyle uyuşmuş ki, dayanamıyoruz bu yaz sıcaklığında uyuma rehabetine. Sıkıntılar basıyor. Ruhumuza haftada bir canlandırıcı iğneler suretinde zerk ediyoruz kurgulanmış hayatları. Üstelik bize neyi empoze etmeye çalıştığı belli olmayan bir yığın saçmalıklarla doluyken. Diğer bölüme kadar

"asice" yürüyor, biz de "binbir gece masallarından" payımıza düşenlerle yaşıyoruz. Gerçek hayat adına objektif bir bakış edinemiyoruz. Başımızı yastığa gömer gibi bakıyoruz televizyon ekranına. Çoğu kez ülfet kesp etmiş mazlum gö-

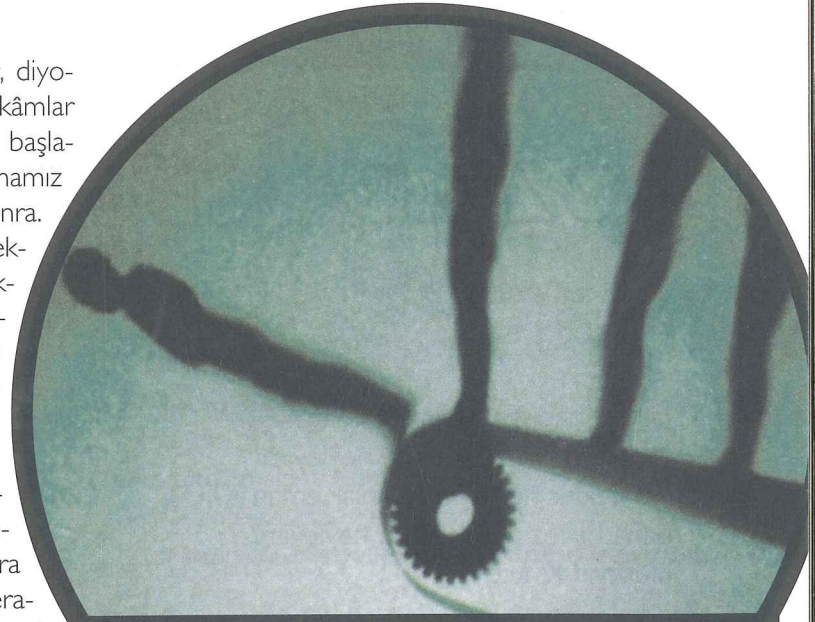

rüntülerine "hep aynı şeyler" deyip televizyonu kapatma ve kumandayı fırlatma kayıtsızlığıyla yaklaşıyoruz. Öyle ya "ben" tanı-

"Genel izleyici": Kendi hayatına izleyici, aklıktan kurumuş siyah bir avuca seyirci, ecdada yapılanlara seyirci, bizim topraklarımıza kuzey rüzgarlarının savurduğu mütemadiyen her şeye karşı akımlara izleyici...

yorum ki onları. "Benim" Canımı sıkıyorlar, diyoruz. Ben üzerine kurulmuş hayatlarımızla ahkâmlar kesiyoruz. Ardi sonu gelmeyen "ben"lerle başlayan cümleler kuruyoruz. "Ama öyle yapmamız gerekmez mi?" Diye düşünüyorsunuz sonra. Hani her yerde diyor ya "Kendine güveneceksin, kendini pazarlayacaksın. Yoksa sana ekmek de, hayat da yok." Akli başında bir ade-moğlu demişti ki: "mallar pazarlanır, insan pazarlanmaz. Kapitalist kültür insanı da metalaştırdı." Ağzına sağlık güzel insan. Biz habire ayaklarımızı yere tap tap vurup ruhumuzun ensesinsinden etiketler sallandırarak dolaştıkça sence ne yapıyoruz? El-cevap: Kurulmuş bir düzeni izliyoruz. İnsanlara giydikleri gömlek kadar değer verip bu de-veranı izliyoruz. "Bir gömlek fark atmak" sözünün olgunluğu, fikri, insanlığı hatırlattığını söylerken nendense aklıma bir gömlek markası geliyor. O firma ellibetteki kullanacak bu sloganı. Ama keşke bizler o gömlekten ibaret saymasaydık bu derin anlamı. İnsanlardan farklı olmaya çalışıyoruz. Farklılaşmaya çalıştıkça aynılaşıyoruz. İnsanlardan bir insan bir kul olma bilincini bayağılıyoruz. Herkes gibi oluyoruz. Yani izleyici konumundan yine kurtulamıyoruz. Oysa ki benden size tüyo, bu zamanın farklılığı budur.

Karşıdan gelen kızla yanyana geldiğim an ulaştığım sonuç şuydu. "Ben"den sonrası tufan fikri ruhumuzu eritti. Eriyen bir ruh hissedemez üretmez oldu. Her kabin şeklini almaya meğilli bir pelteye döndü. Bu akıntıda madem yüzecek "o zaman bişeyleri izleyelim" dedi. İzledikçe yozlaştık. Yozlaştıkça "beni kimse anlamıyor" cümlesini pelesenk ve kalkan ettik. Sen kendini anlıyor musun? Yoksa bu sızlanmalarında "ben" hastalığının emareleri mi?

Ruhumuzda öyle mayış mayış bir atalet var ki, kendi hayatımıza ancak bir izleyici kadar müdahale ediyor ve ancak işte o kadar göstermelik gayretler sarf ediyoruz. Ruhumuzun arka planı o kadar boş ki anlam ve his olarak. Öyle uyuşmuş ki, dayanamıyoruz bu yaz sığına uyuma rehabetine.

- Hayal gücü bilgiden daha önemlidir.
- Yüzümüzün ve gözlerimizin rengi ne olursa olsun, gözyaşlarımızın rengi aynıdır.
- Beklemesini Bilenin herşey ayağına gelir....
- Gök gürültüsü iyidir, gök gürültüsü görkemlidir; ancak işi bitiren yıldırımdır.

ÖZGÜRLÜĞE UZUN YÜRÜYÜŞ

Safnaz ÖZ

Eğriler padişah olduğu zaman
Yalnız birkaç tane düzü neyleyim?
Gerçekler hep esir, yalanlar eman
Bana bir öz gerek, yüzü neyleyim?
Hüseyin K. Ece

Bir ilkbahar sabahı erkenden uyandım. Camı açtım, dışarı baktım. Kimsecikler yoktu kuşlardan başka. Kimi gökyüzünde kimseye aldırış etmeden özgürce uçuyor, kimi yerlerde yiyecek arıyordu. Bir müddet onları izledim. Sonra acıktığımı hissettim; çayımı demledim, kahvaltıyı balkona hazırladım, sandalyeme oturdum.

Kahvaltımı yapmaya başladım. Bu arada kuş sesleri o kadar güzeldi ki. Bir ara yan komşunun balkonundaki kafes kuşlarının hiç durmadan ötüşlerine, konuşmalarına kulak misa-

firi oldum. Kuşlardan biri öyle bir ah çekiyor ki, onların dilinden anlamamak mümkün mü? Ne kadar mutlular. Kimi gökyüzünde özgürce uçuyor, kimi de yerde yiyecek topluyor. Oysa biz her uçmayı denediğimizde şu kafesin tellerine takılıp kalıyoruz.

Kafesteki kuşlar geldi gözümün önüne. İnsanların göz zevki için özgürlüğü kısıtlanan kuşlar. Onların bu yürek yakan hallerine daha fazla dayanamadım, zor bela elimi uzattım, kafesin kapısını açtım. Şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar, biraz ürkek biraz korkmuş bir şekilde kafesten çıktılar. İlk uçmalarında biraz yalpaladılar, sonra gökyüzünü delercesine uçtular, gözden kaybolup gittiler.

Sonra düşündüm. Biz insanlar, şu gökyüzünde rahatça uçan kuşlar gibi mi, yoksa kafesteki kuşlar gibi mi olacağız? Biz gerçek özgürlüğün ne olduğunu biliyor muyuz? Acaba hiç kendimize bu soruyu sorduk mu? Beynimizdeki ve kalbimizdeki kafesleri parçalayıp atabildik mi? Filistin'deki çocukların elindeki taş, Bosna'da, Çeçenistan'da, Afganistan'daki çocukların gözyaşını silen bir mendil olabildik mi?

Ne zaman biz, kendi özgürlüğümüze ok atmaktan vazgeçersek, ayağımızdaki prangaları çözmüşüzdür. Ne zaman ki biz, başkalarının yaşamlarına ve düşüncelerine saygılı olursak, kalbimizdeki prangaları söküp atmışızdır. Bu yol öylesine uzun ve öylesine zor.

Nelson Mandela'nın kitabının adı gibi; 'Long Walk to Freedom' Özgürlüğe Uzun Yürüyüş...

KUM SAATI

Dilara Nur KARA

Kimsesiz sokakların sessiz adamıydı.

Belki bir umut bekçisi belki de çilekeş dağların deli yüreğiydi... Kim bilebilirdi ki bu gizemli adamın nereden geldiğini, kim olduğunu bilen yoktu....

Zamana kalmış inat meselelerin sahibi...

Yürüyordu... Bir yandan da düşünüyordu. Zamana inat ayakta durmaya çalışıyordu. Bitkin, solgun ve bıçare haliyle... Düşünüyordu gençliğini, deli sarhoşluğunu ve çöküşünü... Nereye baksa o günleri hatırlıyor, ofluyor, püflüyor pişmanlıklar içinde vicdaniyla savaşıyordu... Evet, pişman olmuştu. Yapmamalıydı...

İnsanların onu pohpohlamasıyla bir yerlere gelme hayali onu adeta büyülemişti. Hele o zamanlarda televizyonda olmak, küçük bir karede rol almak olağanüstüydü sanki...

Sanki evet sanki birileri birilerinin peşine takılıp sevgi sözcükleri dökmeleri, alkışları, insanın en iyi dostlarının bile kaybolmasına yol açarken "sanki" diyor insan...

Amaçsız şeylerin peşinden gitmenizin faydasızlığı ardından sankiler ve keşkeler başlar; komik yada tuhaf

kısaca acayip...

Kanıtlanmadan bir emek sarf etmeden bir yerlere gelme çabası sonucunda olumsuz vakalara, sürünmelere, sürtünmelere, ölümlere yol açıyor ...

Boş ve emeksiz kazançların ardından düşüşler kayıplar hepsi hazin olaylara yol açıyor. Buda üzücü kısmı tabiki...

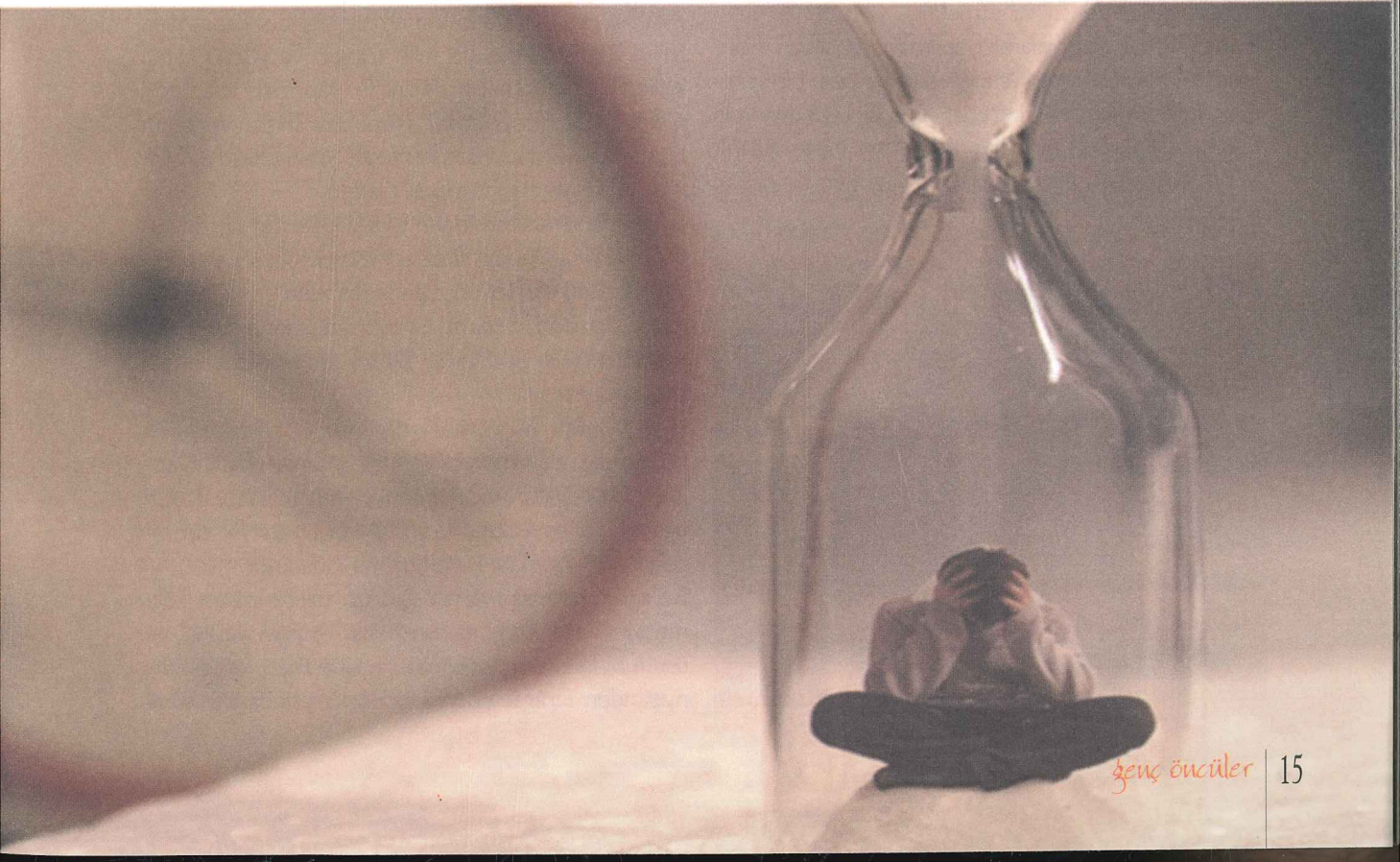
○ eskiden ünlüydü... şimdi o berduş... şimdi o dertli...

○ Sessiz adam bir zamanların aktristi meçhul insan şimdi elinde bir kum saatiyle gençliğinden tek anıyı tek yadigarıyla küçük bir kulübede dostlarına ihanetini, saçma sapan laflara kanıp hayatı ters çevirişine, öldüğünde arkasından bir tek gözyaşı dökcek kimse bırakmamasının acısına yanıp gözyaşlarına boğuluyordu kırılan kalpler ardında...

Ve şimdi O yalnız...

Pişman...

Bir hayat sarhoşu...

ibadet

Hüseyin Buladı

“Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.”
Zariyat Suresi, 56. Ayet

Kelime anlamı, itaat etmek, boyun eğmek, tapmak, kulluk etmek, küçüklüğünü kabul etmek demektir. Allah'ın sevdiği, emrettiği, kabul ettiği ve razı olduğu bütün gizli-açık amel ve sözlerdir. Bunlardan bazıları; iman, islam, ihsan, dua, korkmak, umut etmek, tevekkül etmek, ummak, gönülden saygı duymak, yönelmek, yardım istemek, sığınmak, yardımına çağırarak, kurban kesmek, adak adamak, ilah olarak yalnızca Allah'ı tanımak, Allah'ın hükmüne teslimiyet göstermek, Allah için sevip Allah için buğzetmek, namaz kılmak, zekat vermek, oruç tutmak, hacca gitmek, tavaf etmek, tevbe-istiğfar etmektir.

İbadet niyete bağlı olarak yapılmasında sevap olan, Cenab-ı Hakka yakınlık ifade eden ve özel bir şekilde yapılan fiillerden ibarettir. Bu, bizi yoktan var eden, bize sayısız nimetler bahşeden Yüce Allah'ı ta'zim (ululamak, yüceltmek) amacı güden bir kulluk görevidir.

Bu duruma göre ibadet, Cenab-ı Allah'a karşı gösterilen saygı ve hürmetin, en yüksek derecesini ifade eder. En geniş anlamda ibadet, Allah'ın hoşnut ve razı olduğu bütün fiil ve davranışları kapsamına alır. İbadet, kendini kul olarak kabul eden insanın Rabbine karşı teslim oluşu ve Rabbine itaat edışıdır. İbadet, Yüce Yaratıcı karşısında kişinin benliğinin derinliğinden gelen bir saygı ile boyun eğmesidir. İbadet, Allah'a karşı duyulan saygı ve azamet duygularının en yücesidir. Kul bu duyguyu, Allah'ın emirlerine uyararak, yasaklarından kaçınarak yerine getirir.

Allah'ın razı olduğu bütün ameller ibadet kapsamına girer. Bir diğer deyişle salih (doğru ve güzel) kabul edilen bütün ameller (fiiller)in yapılması ibadettir. Çünkü Allah, insanlardan güzel davranışlar ve kendi hükümlerine itaat istemektedir. Yani Allah'a itaat manası taşıyan her hareket ibadettir.

İbadet, 'abd' kelimesinden türetilmiştir. Bu da; en yüce bilinen bir varlığa itiraz etmeksizin, karşı gelmeksizin itaat etmek, boyun eğmek demektir. Eskiden kölelere de 'abd' denirdi. Onlar, sahiplerine karşı gelmeksizin itaat ederlerdi. Çünkü onlar efendilerinin malı sayılırlardı.

İnsanın Allah karşısındaki durumu, kölenin efendisi karşısındaki durumu gibi değildir. İnsanlar Allah'ın köleleri değildirler. Ancak insanlar mutlak itaati, boyun eğmeyi ve en yüksek tazimi Allah'a yapmak zorundadırlar. Bunun adı kulluktur, yani ibadettir.

Bu açıklamalardan da anlaşılacağı üzere ibadet kelimesinin ifade ettiği esas manalar; "kişinin yüksek ve üstün birine karşı baş eğmesi, itaat etmesi, kendi hürriyetinden ferâgat ederek onun karşısında her türlü

isyanı terk etmesi, tam bir bağıllıkla ona boyun eğmesidir." İşte bu durum, kulluk ve itaattir. İbâdet, itaat etmenin bir çeşididir. Bu itaata layık olan da, hiç şüphesiz gerçek ma'bud olan Allah'tır. Çok ibâdet edene âbid; kendisine ibâdet edilene de ma'bûd denir.,

Kur'ânî bir terim olarak ibâdetin genel anlamdaki tanımı şudur: "Yapılması sevap olan, Allah'a yakınlık ifade eden, yalnız O'nun emirlerini yerine getirmiş olmak ve rızasını kazanmak niyetiyle yapılan, her türlü harekete ibâdet denir."

İtaat büyük bir makamdır. İbâdet/kulluk yapan "âbid/abd" (kulluk yapan/kul), itaat ve ibâdetle Allah'a bağlandığı için şereflenir. Allah Teâlâ, rasulü Muhammed (s.a.v.)'i, makamların en şerefli olan "risâlet" makamında "abd/kul" kelimesi ile isimlendirmiştir. (2/23, 17/1, 18/1, 57/9) O yüzden şehâdet kelimesinde bile "rasül" kelimesinden de önce; daha önemli ve daha şerefli olduğu için "abduhu: O'nun kulu" ifadesi kullanılır. Çünkü risalet, Muhammed'in (s.a.v.) diğer insanlara yönelik ilişki ve görevini ifade ederken; "abd/kul" ifadesi, onun Rabbyla ilişkisini ve bağına anlamlandırır. Allah'la irtibatın, diğer insanlarla ilişkiden daha şerefli olduğu da açıktır. Biz de, şeref ve fazilet istiyorsak, bunun Allah'la bağımızı güçlendirmekten geçtiğini, yani ancak ibâdet ve kulluk görevlerimizde derinleşmekle makamımızı yükseltebileceğimizi aklımızdan çıkarmamalıyız.

İbâdet, imanın uygulanması, hak ve doğru kabul edilen eşasların günlük hayatta yaşanması olduğundan, Allah katında tâat kabul edilen her davranışın bilfiil uygulanmış, yapılmış olması gerekir. Yoksa, yalnız istek halinde kalıp, davranış sahasına çıkmayan duygu ve düşünceler, Allah'a yakınlık anlamına gelen kurbet ve tâat olsalar da, ibâdet değillerdir. Gerçek iman ku-

lun kalbine girdiği zaman bu pratiğe salih amel şeklinde yansır. Allah insanlardan söz söylemelerini değil, sözlerini doğrulayacak salih amel işlemlerini ister. Bunun yanında, niyetsiz, sadece görünürde yapılan işler de ne olursa olsun, ibâdet sayılmazlar. Niyetsiz yatıp kalkmak namaz olmadığı gibi, niyetsiz aç durmak da oruç değildir. O halde kötü niyetle, veya Allah'a itaat ve yakınlık kastından başka bir maksatla yapılan işler, ibâdet olamazlar. Lisanımızda çokça kullanılan "tapınmak ve tapmak" kelimeleri, ibâdet'in değil; yalnızca tâat'in karşılığı olabilir. Hatta tapmak ve tapınmak kelimelerinden az çok, ne yaptığını bilmek gibi bir şuursuzluk manası anlaşıldığı için, bu kelimeleri "puta tapmak", "haça tapmak" gibi yerlerde kullanınız. Oysa kulluk etmek, şuur bakımından tapmak kelimesinden daha iyi ve anlamlıdır. Şu halde ibâdet terimi, bir tâat mertebesini ifade etmektedir ki, en hususi anlamı "ibâdet", en genel anlamı ise "kulluk" manasına gelen "ubûdiyet"tir. İbâdet, Allah'ın râzı olduğu şeyi yapmak; ubûdiyet ise, Allah'ın yaptığına râzı olmaktır, diye de tanımlanmıştır.

Spot1: Bu açıklamalardan da anlaşılacağı üzere ibâdet kelimesinin ifade ettiği esas manalar; "kişinin yüksek ve üstün birine karşı baş eğmesi, itaat etmesi, kendi hüriyetinden ferâgat ederek onun karşısında her türlü isyanı terk etmesi, tam bir bağıllıkla ona boyun eğmesidir." İşte bu durum, kulluk ve itaattir.

Spot2: Allah insanlardan söz söylemelerini değil, sözlerini doğrulayacak salih amel işlemlerini ister. Bunun yanında, niyetsiz, sadece görünürde yapılan işler de ne olursa olsun, ibâdet sayılmazlar

kanaat ve zenginlik

SELÇUK KÜTÜK

Dünya hayatını sadece dünya nazarıyla değerlendirmekten vazgeçip, olaylara bir de ahiret tarafından bakmayı denerseniz, bize verilenler nimetlerin miktarı hakkındaki fikrimiz büyük ihtimalle değişecektir. Hesap meydanında hepimiz bize “verilen şeylerden” sorumlu tutulacağız. Bu durumda elbette fakir adamla zengin bir adamın muhasebesi aynı olmayacaktır. Zenginlerin, servetlerinin her kuruluşunun hesabını vermesi terletici bir süreç olurken fakirler bu kısmı kolayca geçebileceklerdir. Kendimizi bir an için Allah’ın huzurunda servetimizin hesabını verirken (veremezken!) hayal edelim. Öyle bir durumda iken dünyadaki zenginliğimize mi sevinirdik yoksa hesabını kolayca veren fakirlere mi özenirdik? Netice itibarıyla, zenginlik de fakirlik de bir nimettir, fakat zenginliğin riski yüksektir. O halde fakirlikten şikâyet etmemek hikmete en uygun olanıdır. Unutulmamalıdır ki, Dünya hayatı dik bir yokuş gibidir, ancak yükü hafif olanlar çıkabilir.

Kanaat etmekten dolayı kimsenin öldüğü vaki değildir, benzer şekilde hırs ve tama/aggözlülük besleyerek padişah ya da kral olunmaz. Asıl zenginlik elinden geleni yaptıktan sonra nasibine rıza göstermek ve fazlası için gayri meşru yollara girmektir. Ayakkabım yok diye şikâyet edeceğimize,

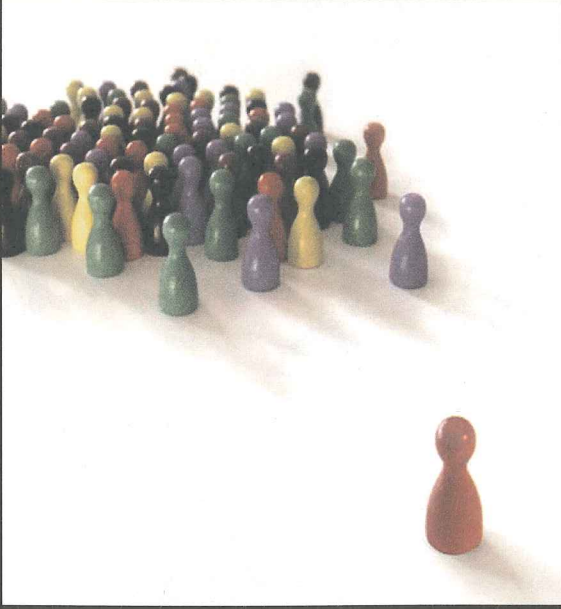
ayağımız olduğu için şükretmek gerekmez mi?

Zenginlik kişinin istediği şeylere ulaşması ve başka şeylere ihtiyacı olmaması halidir. Yüz milyar liralık serveti olan adam, üç yüz milyar lira para biriktirmeyi hedeflemişse veya çok pahalı bir yat almak istediği halde henüz bunu başaramamışsa ciddi bir “ihtiyaç” içindedir. Bu ihtiyaçlarını gideremedikçe kendini sözü edilen şeylerden mahrum göreceği için bir tür gizli fakirlik hali yaşayacaktır. Kanaat sahibi olan kişi ise elindekine razı olduğundan ve şükür ettiğinden daha fazlası için bir arayışa girmez. Kanaat sahibi olanın hedefinde yüzlerce milyarlık servet, yazlık, yat, mücevherat gibi şeyler yoktur ve bunlara karşı herhangi bir ihtiyaç da hissetmez. Elindekinden fazlasına ihtiyacı olmayan insan gerçekten zengindir.

Meşru olan şeyleri elde etmek için çalışmakta bir mahzur yoktur. Esas problem elde edemediklerin noktasında Allah’a karşı itiraz yöneltmendedir. Bizim için takdir edilene razı olursak, işte ancak o zaman rahata kavuşabiliriz. Kimse Cenab-ı Haktan takdir ettiğinin ötesinde bir şeyi zorla alamaz.

Paylaşım, yardımlaşma ve kardeşinin menfaatini daha önde tutma gayreti sağlıklı bir cemiyet hayatının temelini oluşturur. Toplum tarafından elde edilen üretimin adil bir şekilde bölüşülmemesi ge-

lir dağılımında bozulmalara yol açacağı ve sosyal problemler doğuracağı açıktır. Eğer bir toplumda, bu veya benzeri sebeplerden dolayı bozulan dengeyi bir derece düzeltecek bir yardımlaşma anlayışı da mevcut değilse kaos ve yıkım beklenenden çok daha çabuk gerçekleşir.

Bunlara ilave olarak, her fert sürekli bir şekilde kendi menfaatini ön planda tutmaya kalkışırsa çö-

zülmenin önüne geçmek artık mümkün olamaz. Çekişmenin, öne çıkmanın, maddi ve siyasi hesapların yapıldığı bir toplumda ne fertler arası ilişkiler ne de insan- Allah ilişkisi ihlâslı olamaz. Bir sofranın etrafına yüz tane adam oturur ve karnı doyar, fakat lider olmak isteyen iki adama dünya dar gelir.

O halde gücünüzün yettiği kadar Allah'tan korkun, dinleyin, itaat edin, kendi hayrınıza olarak harcayın. Kim nefsinin cimriliğinden ve hırtsıdan korunursa işte onlar kurtuluşa erenlerdir (Tegabun 16)

Kişinin menziline varabilmesi için birçok konakları terk etmesi gerekir. Kendi yuvasına (kendine ait ve uygun olan yere) ulaşmak isteyen kişi başka evlerde kalmayı ve oralara bağlanmayı terk etmelidir. Eğer aranılan yer cennet ise, dünya hayatındaki konaklar (nefse ve arzulara hitap edip kişiyi oyalayan şeyler) terk edilmelidir. Her gördüğümüz konaktaki sofranın başına oturmaktan vazgeçmeliyiz.

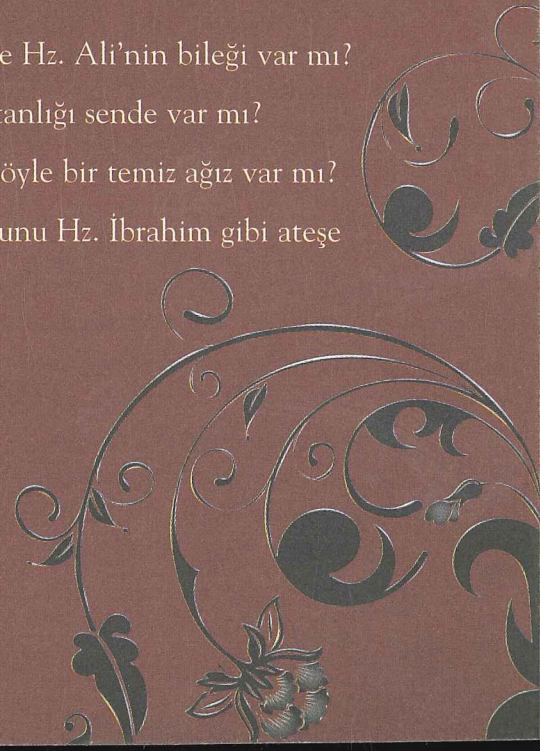
DİYELİM Kİ...

Diyelim ki, Hz. Ali'nin zülfikârını ele geçirdin, peki sende Hz. Ali'nin bileği var mı?

Diyelim ki, büyük bir gemi sahibi oldun, Hz Nuh'un kaptanlığı sende var mı?

Diyelim ki, Hz. Muhammed'den bir dua öğrendin, sende öyle bir temiz ağız var mı?

Diyelim ki, putları kırmaya niyetlendin, kendi beden putunu Hz. İbrahim gibi ateşe atmaya cesaretin var mı?

fanatik

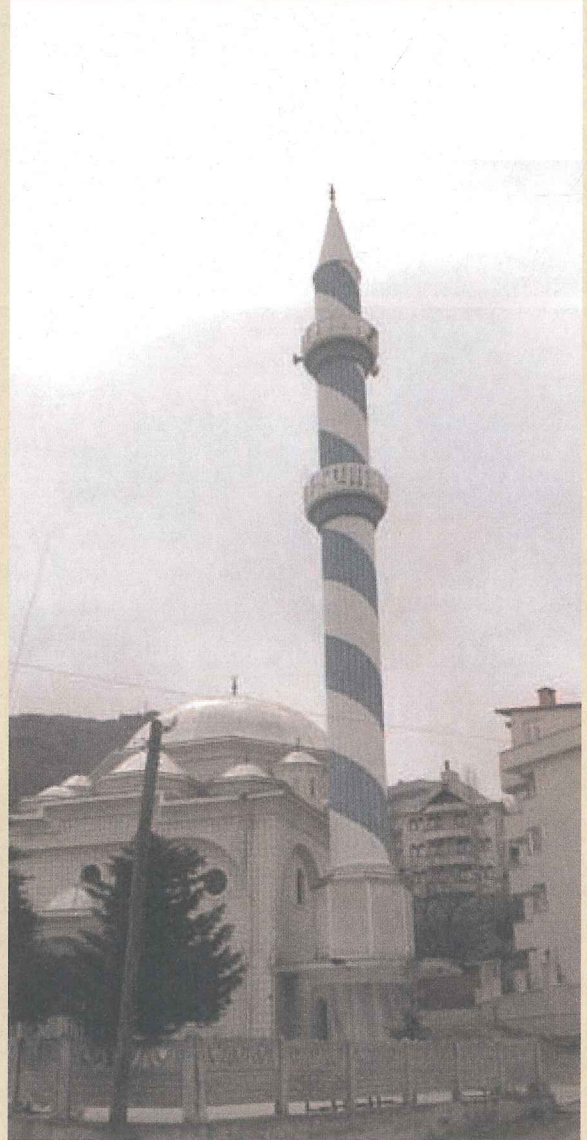
cemaat

Dilara Nur Kara

İlginç, aslında "ibret verici bir haber" in kupürünü kesip bir kenara ayırmıştım. Önce habere beraber bakalım:

"Giresun merkez Kaşıkçı Camii'nin minaresi, cemaat ve mahalle sakinlerinin isteği üzerine Giresunspor Kulübü'nün renkleriyle boyandı. Giresun'un Gemilerçekeği Mahallesi'ndeki Kaşıkçı Cami-i minaresinin, Türk Telekom Lig A'ya yükselme mücadelesi veren Lig B 4. Klasman Grubu'nun başarılı takımlarından Giresunspor Kulübü'nün renklerine boyanması, yeşil-beyazlı taraftarların büyük ilgisini çekiyor. Giresun İl Müftü Vekili Osman Ayar, yaptığı açıklamada, geçtiğimiz ay tadilat çalışmalarını yapılan caminin minaresinin, cemaat ve mahalle sakinlerinin isteği üzerine Giresunspor Kulübü'nün renklerine boyandığını söyledi. Bu durumun her hangi bir sakıncası olmadığını ifade eden Ayar, "Spor dostluğu pekiştiren ve kaynaştıran önemli bir aktivitedir. Burada kentin takımına destek verilmesi ve sevdirmesi amaçlanmıştır" diye konuştu." (Yeni Şafak, 2 Nisan 2007.)

Daha önce yazmıştım. Bundan iki sene önce Hac'da Arafat'ta iken, bazı hacıların "Fenerbahçe'nin şampiyon olması" için dua ettiğine şahit oldum. Mekke-Şiş'e'de kaldığımız yerde, maç olduğu her gün televizyonun önünde yüzlerce hacı birikiyor, maçı büyük bir heyecanla seyrediyordu. Kutsal topraklarda insanların duyduğu bu "yüksek düzeydeki heyecan" beni fazlasıyla şaşırtmıştı. İbadetin en yoğun yapılp manevi zevk alındığı yerde, Allah'ın Evi'nin bulunduğu kutsal topraklarda, insanlar her anı dua, zikir, iba-

det ve istiğfar ile geçirmesi gerekirken, sanki yaşadığı şehrin mahalle kahvesindeymiş gibi, ekranın başına geçiyor, maç seyrediyor, heyecanlanıyor, gol pozisyonu kaçtığı zaman ayağa fırlayıp bağırıyor, gol atıldığı zaman kıyameti koparıyor.

Giresun merkez Kaşıkçı Cami-i cemaatinin yaptığı da derece farkıyla aynıdır. Futbol denen ruh ve akıl hastalığı ve bu hastalığın belli başlı belirtileri olan patolojik tutum ve davranışlar ibadethanelerimize kadar girdi. Bu konunun bizi çok düşündürmesi gerekir. Belli ki artık dinin bizim manevi hayatımız üzerinde etkisi giderek azalıyor, belki de Allah Rasulü (s.a.)'nün haber verdiği gibi, "Okuduğumuz Kur'an ayetleri boğazımızdan içeri girmiyor." Başka bir ifadeyle inanıyoruz, inandığımızı söylüyoruz, ama bilgilerimiz imana dönüşmüyor. Yani imanımızın ve ona konu olan bilgilerimizin bizim pratik/ameli hayatımız üzerinde herhangi bir etkisi olmuyor. Sadece inanıyoruz, kuru bir imana sahibiz; bazı şeyleri duyuyoruz, biliyoruz, ama bu bilgiler bizim hayatımızı olumlu yönde herhangi bir değişikliğe uğratmıyor.

Bizi doğru istikamete yönlendirecek olan liderler de görevlerini yerine getirmiyorlar. Bir müftü eğer, mi-

narelerini tuttukları futbol takımının renkleriyle boyayan cemaatin bu tutumuna "cevaz" veriyorsa, hakikaten ortada vahim bir durum var demektir. Ne müftü efendi ne cemaat hangi süreçlere tabi tutulduklarının farkında değiller. Bütün aklı başında sosyal bilimciler, futbolun, kitleleri aptallaştırma operasyonlarında etkili bir enstrüman olarak kullanıldığını söylüyor. Geçmişte diktatörlükler futbolu kullanıp ayakta durdular. Şimdi küresel kapitalizm ve hiçbir şeyi ciddiye almadan tüketmeyi öneren kültür, benzer bir yöntemi kullanıyor. Futbol artık ruh sağlığımızı bozacak boyutlarda geniş etki alanlarına sahip. Futbolu tamamlayan magazin kültürü, pop şarkıcıları, mankenler ve bunların müptezel hayatlarının gençlere model rol olarak empoze edilmesidir.

Hiç değilse inanmış insanların bu hastalıktan kendilerini koruması beklenirken, hastalık sahalardan, medya ekranlarından evlerimize, oradan da camilerimize kadar sirayet ediyor. Yarı öbür gün cemaatin, hocalardan tuttuğu futbol takımının başarısı için dua etmelerini istediklerini duysak hiç şaşımayalım. Bu bir yozlaşma halidir, belli bir noktaya kadar sürecektir.

SPOR

Lütfü Hocadan 'Milli Takım' duası

25 Haziran 2008 20:35

'90'dan takmayı nasip et Ya Rab' duasıyla tüm Türkiye'nin sevgilisi olan Bolulu Lütfü Hoca bu kez Milli Takım için ellerini açtı. İşte Lütfü Hocanın 'Milli Takım' duası:

Yazı Boyutu : [10](#) [12](#) [14](#) [16](#)

Bolu'nun sevilen imamı Lütfü Karadağ, bu kez ellerini Milli Takım'ın Almanya zaferi için açtı. Milli Takım forması giyip duasına başlayan Lütfü hoca, Hırvatistan maçı dileklerinin aynen Almanya maçında da kabul edilmesi için Allah'a yalvardı.

Duasının son bölümünde ise maganda terörüne de göndermede bulundu.

Not: Bu haber yazının kaleme alınmasından sonra yayınlanmıştır.

İman ve farkındalık

Muhammed Enes Topgül

İman farkındalıktır... iman, kendinin farkına varma olayıdır...

Eski bir sözdür, hadis olmasa gerek "kendini bilen Rabbini bilir." Her güzel sözün, peygamberlere ait olma gibi bir zorunluluğu olmadığını anlayınca, bu söze şapka çıkarmak gerekiyor... terleyen bir zihnin, dertli bir sinenin kelamı olmalı bu inci... inci, çünkü nadir, o yüzden değerli...

İnsan her şeye kendisinden başla(n)ması gereken bir varlık... irade sahibi, his, idrak sahibi... akıl sahibi, yürek sahibi... ve en önemlisi emanet sahibi... bilinen canlıların biricği, kıvamı en güzel olanı, muhatap alınanı...

İnsan, tanımalı/farkına varmalı... kim olduğunu anlamak için çabalamalı, ne için var olduğunu kavramalı... hayatı anlamalı/anlamlandırmalı... temel soruları sormalı, kafa yormalı...

Varlık ile alakalı soruları yanıtlamanın yolu, insanın kendisini tanımasından geçiyor... kapasitesini, yapabileceklerini, erişebileceklerini kavramasından geçiyor... kendine ait olan "ben"i idrak etmesinden, sorumluluk hissetmesinden geçiyor... niçin en iyiyi kovalaması gerektiğini bilmesinden, sevmesinden geçiyor... uykusuz kalmasından, çabalamasından, içinde-

ki öze kulak vermesinden geçiyor... sessizliğin peşinden koşmasından, biraz da kendini dinleyebilmesinden geçiyor... yalnızlığı içebilmesinden, şuurunu işletebilmesinden geçiyor... ve en önemlisi, hatırlamasından, hatırlı olmasından geçiyor...

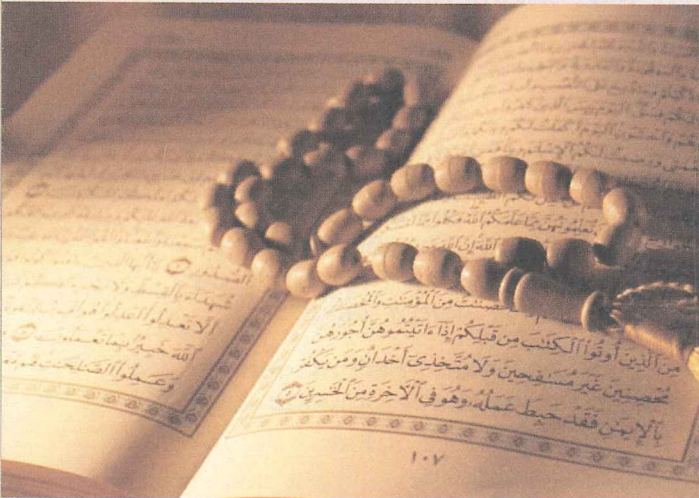
Ve insanın kalbi/zihni/fikri çabıyla varabileceği ilk nokta kendini tanımasıdır... ve bu bir başlangıçtır... imanın burada mı başladığı, yoksa buraya kadar imanla mı ulaşılacağı ayrı bir soru(n)dur... ancak şu bir gerçek ki, bu noktaya gelen bir birey artık bir şeylerin "farkı"na varmıştır... farkına varmıştır ve bir anda farklılaşmıştır... hemcinslerinin çoğundan ayrılmış, artık kendini bilenlerin safına katılmıştır...

Farkına varanlarla, var(a)mayanlar aynı olmamalı... İman farkındalıktır... iman, sosyal çevrenin farkına varma ve onları anlamlandırma olayıdır...

Her an birçok şey olur çevremizde, gelişler gidişler, başlangıçlar bitişler, türeyişler tükenişler... ve çoğunda bizim dahlimiz yoktur veya çok azdır... dışımızdaki bütün her şey sanki yan yana gelmiş ve bize oyun oynamaktadır... adeta bir koşuşturma ve hemgame içinde erir gideriz...

Çünkü farkına varamamışızdır, ayınlamamışızdır, sıradanlığı aşamamışızdır... sürülerle, bilinçli şahsiyeti ayıran şey irade kullanımıdır... içinde yaşadığımız sosyal çevrenin içinde eriyecek miyiz, yoksa direnerek benliğimizi elde edip, irade mi sergileyeceğiz? İnsan bunu iyi düşünmeli ve kendisini tatmin edecek bir cevap vermeli...

kendi farkına varan insan, bu bilgiyle yetinemez... evet, kendini bilmek önemlidir ve ciddi bir adımdır ancak, eksiktir, gediktir... kendini bilmekle kişi ancak niyet etmiş olur... artık eski kendisi olmayacağına, tanıma işini de burada noktalamayacağına söz vermiş olur... arayışına devam eder ve etrafını inceler... herkesin kendince anlam verdiği dünyayı tanımaya çalışır... ama herkes gibi değil, hürriyetini elde etmiş bir birey gibi... kendini tanıdığı ve kendinin farkına vardığı için, etrafını tanımlama hakkını kazan-

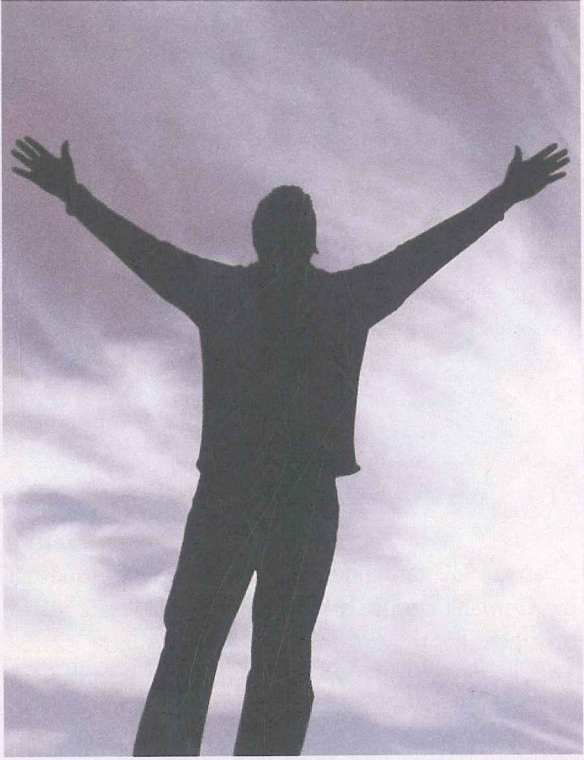
miştir... ancak bu tanımlama öteki haline getirme veya tahakküm kurma gayesine değil, içinde bulunduğu mertebeyi aşma gayesine matuftur... merkezde olan yine kendisidir, ancak bu kendine bakma hali egoizmi değil, tanış hale gelmeyi tetikler... etrafında gelişen olayların tek bir elden çıkmışçasına düzenli olduğunu anlar... halbuki ne kadar da karışık her olay ve ne kadar da anlamsız dururdu her birey... kainatın döngüsü içinde insan türünün yerini kavrar... ve insan olma hasebiyle her bir "kişi"nin aynı olduğunun farkına varır... bu da bir süreçtir, bu aşamadan sonra onların her birini ayrı özellikleriyle tanıtır, artılarını görür... eksileri mi, bırakır onları kendi haline. hataların tabii ki zararlarını bilir ama hamle için erkendir. Her ne kadar ikinci aşamayı içmişse de, henüz sindirmemiştir... sindirince, etrafına bakar, kainatı tarar... hikmetini arar... ve yürür... İman farkındalıktır... iman, tabiatın farkına varma olayıdır...

Kainat kitaptır, kitap da kainat... kainat da okunur kitap gibi, dinlenir şarkı gibi, özlenir yar gibi... ve "insan küçük kainat, kainat ise küçük insan"dır... kendini tanıyan, çevresinin farkına varan ve onu anlamlandıran bireyin varacağı üçüncü kapı kainattır...

Kainat sanattır, sanatlardır... temel soruları en azından sormuş dertli gönül, adım adım amacına erişme yoluna girmiştir... ancak büyük problem vardır önünde, hem de kainat kadar... nedir bu yapı, amacı nedir, niçin bu kadar kusursuz? "ben" in bu yapı içindeki yeri ne? Ya da benim bu yapı içindeki yerim ne? Kulak kabartır, yürek kabartır... sığınır kainata, kendini dinlediği gibi bir zamanlar şimdi de onu dinler... kelime kelime, hece hece, harf harf çığlıklarını duyar... nidasını anlamaya, sadasını kavramaya, edasını çözmeye çalışır... olayın kendisiyle başlamadığını, sadece kendisiyle yürümediğini az çok anlamış olarak etrafına bakar...

Evet yapı çok değişik ve şahanedir... ancak niye vardır? Niye hiç şaşımamaktadır?

Daha önce anlamlandırdığı çevreden farklıdır... ken-

disine yukarıdan bakılamamaktadır... sadece parça parça yanına gelinip, birazı anlaşılacaktır... ama her haliyle "beni bir yapan var" demektedir... kendisini değil, başka bir varlığı göstermektedir...

Ancak insanın yapacağı iş, kainatın farkına varmaktır... gözündeki üflet perdesini yırtıp, onunla ilgili bir şeyler sorabilmektir... zaten kainat kapısına gelen orada kalamaz, bunun ötesinin olduğunu sezer ve adımlar... iman cebinde midir, hedefi midir hala anlaşılabilir...

Kainat açılır ve açar... her şubesiyle açılır ve kollarını açar... ötelere baktırır...

İman farkındalıktır... iman, Allah'ın varlığının farkına varmadır...

İman eden bir insanla, bu vafsa sahip olmayan insanın en temel farkı, bir olan Allah'ın varlığının farkına varma olayıdır. Çünkü iman eden sıradanlığı terk etmiş, önce kendini sonra sosyal çevresini daha sonra da kainatı tanımıştır... ve en son aşama olarak karşısında tek kapı kalmıştır: Allah...

Burası susulacak yerdir... buraya gelene kadar akıl yol gösterir, vicdan konuşur, etraf işaret eder... ancak burası susma makamıdır... ve tek anlama imkanı Bir olanın farkına varıldığıнын yürekteki yankısıdır...

Evet, iman sahibi ilk üç aşamada sorunsuzdur, rahattır... çünkü bedel ödemiştir, ter dökmüş, gözyaşı vermiştir... sonucunda tanımış, farkına varmış, anlamlı hale getirmiştir... ancak bu son aşamada kelimelerle ifade edememiş ve olanı olduğu gibi dillendirememiş onun canını sıkılmaktadır...

İman farkına varmaktır, adım adım ilerleme ve en yüceye ulaşma hareketidir...

Ve gerçekten iman ise, hareket verecektir...

Selanik

Burak Savas

Selanik 1430 tarihinde padişah II. Murat'ın yönettiği bir Osmanlı ordusu tarafından fethedildi. 15. yüzyıl boyunca kente Anadolu'dan getirilen çok sayıda Türk yerleşti. 1492 yılında Osmanlılar İspanya'dan kovulan Sefardi Yahudilere kapılarını açtıklarında Selanik Yahudilerin yerleşmek için en fazla tercih ettikleri şehir oldu. Selanik 500 yıla yakın bir süre boyunca bir Osmanlı şehri olarak kaldı. Çeşit çeşit Hristiyan, Yahudi ve Müslüman toplumların hep birlikte uyum içinde yaşadığı önemli bir kültür ve ekonomi merkezi haline geldi. 1800'lü yılların sonlarına doğru Selanik'te 90.000 Yahudi, 30.000 Rum ve 10.000 Türk yaşamaktaydı.

17. yüzyılda Sabetay Sevi tarafında başlatılan Sabetayizm hareketi Selanik'teki Yahudiler arasında çok rağbet buldu. Sabetay Sevi'yi izleyerek Müslüman olan Yahudiler Selanik'te Osmanlı Devleti'nin yenileşme çabalarına büyük katkılarda bulundular. Jöntürk hareketi büyük ölçüde Selanik'te gelişti. Osmanlı padişahı II. Abdülhamit tahttan indirildikten sonra 1909 yılında Selanik'e sürgüne gönderildi. Fakat 3 yıl

sonra Selanik Yunanlıların eline geçince İstanbul'a geri gönderilmek zorunda kaldı.

Kısa bir Selanik tarihinden sonra sizler biraz daha serbest bir yazı ile rahatlatmak amacındayım.

Yukarıda da okuduğunuz gibi Selanik'in geçmişi çok eski yıllara dayanmakta. Osmanlı'nın çok uzun bir süre hüküm sürdüğü bu topraklar şu an Yunanlıların elinde. Aslında şehrin geçmişi yazılarda aramaktansa Selanik'in herhangi bir sokağına girerek daha rahat anlayabilirsiniz.

Selanik seyahatim sırasında fark ettiğim (aksi mümkün değil) hummalı bir çalışma vardı. Şehri baştan aşağı yenileme girişimde bulunmuş hükümet. Ama ne yenilik! Her yer, her yer de. Şehri almışlar resmen ters-yüz etmişler. Büyük kazıların oluşturduğu metro çalışması ise şehrin vazgeçilmez en hayati inşaatı. Bu kazıların olduğu bölgelerde dikkatimi çeken bir konu oldu. Kazıyı yapan taşeron firma kazıya başladığı 2004'ün yazından bu yana tam 36 defa kazıyı durdurma kararı almış ve sonra tekrar devam etmişler.

Durma nedeni ise sürekli toprak altında, 100–200 yıllık kalıntılar bulmuşlar. Bunların içerisinde eski su güğümleri, anıtlar, hitabeler ve bunun benzeri yüzlerde tarihi eserler var. Selanik belediyesi aynı zamanda bu bulunduğu tarihsel kalıntılardan büyük bir açık hava müzesi oluşturmuş. Şantiye de çalışan bir şantiye şefine bitme zamanını sorduğumda aldığım yanıt hayli şaşırtıcı: 2020.

Selanik böyle gelişedursun biz biraz sosyo-ekonomik boyutuyla ilgilenelim arzu ederseniz. Örneğin Türkiye'de en kötü bir iş yeri saat 9'da işbaşı yapıp saat

6'da paydos yapar. Ama Selanik'te durum böyle işleminiyoruz. Şimdi size bir Selaniklinin bir tam gününü anlatıyorum:

Saat 9'da kalkış. Sağlam bir kahvaltının ardından saat: 10'da işbaşı. İnanılmaz geçen yoğun 2 saatin (işin şakası) ardından saat: 12'de "siesta" diye adlandırabileceğimiz öğle molası. Bu mola yaklaşık 2–3 saat arasında dükkândan dükkana değişiyor. Sonra saat: 2-3 gibi tekrar dükkan açma ve saat: 5'de paydos. Akşamları gelir düzeyine göre ya arkadaşlarıyla keyf çatmaya veya evinde oturup mütevazı takılabilir.

Böylesi bir ticari kaygıyı taşımayan bir şehirde insanın aklına bu kadar rahatlığın nerden geldiği merak etmemek mümkün değil doğrusu. Ama sorunun cevabı çok da uzak değil. Avrupa Birliği. Evet, malumunuzdur her sene düzenli olarak muhteşem paralar alan birlik üyesi ülkeler böylesi bir rahatlığın içerisinde bulmuşlar kendilerini. Ama yine de işin neresinden bakarsanız bakın bu kadar rahat olma belli bir zaman sonra insana batar bence.

Velhasıl bu kadar rahatlık aynı zamanda gençlere de yansımış durumda. Selanik'in inanılmaz bir genç nüfusu var. Yalnız buradan hepsinin Yunanlı olduğu anlaşılmasın çünkü değil. Aslında Selanik bir üniversite şehri. İki adet dev gibi üniversitesi ve her birinde yaklaşık 50.000 öğrenci mevcut. Ki Selanik'in yerleşik nüfusu 800.000.

Haliyle bütün şehir gençlere göre dizayn edilmiş. Her yer cafe, pastane, taverna v.s. eğlence mekânları ile dolu.

Tabi Selanik'lere kadar gidip Atatürk'ün evine de gitmezlik yapmak olmazdı. Bizlerde bu tavsiyeye uyup kısa bir ziyaret gerçekleştirdik. Şaşırdığım konu şu an

ev Selanik Belediyesi'ne ait ve inanılmaz temiz bakılıyor. Senelerdir Türk hükümeti her ne kadar kendi topraklarına katmak istese de Yunanlılara buna pek sıcak bakmamışlar.

Şimdi de belki de birçoğunuz merak ettiği Yunan dansları ile alakalı kısa bir bölüm aktarmak istiyorum sizlere:

Dans etmek tarih boyunca Yunan halkı için hep önemli bir etkinlik olmuştur. Antik Yunan'da dans, şarkı ve müzik tiyatrosunun ayrılmaz parçalarıydı. Öyle ki, Yunanca "ΧΟΡΟΣ" (HOROS) sözcüğü hem dans etmeyi hem de şarkı söylemeyi ifade ediyordu. Nitekim "koro" ve "koreografi" sözcükleri de bu Yunanca sözcükten doğmuştur. Öte yandan Antik Yu-

nan edebiyatında birçok yerde dansa göndermeler yapılmıştır. Örneğin Theseus söylencesinde, Theseus ve Atina'lı gençler Yeranos (Turna) dansını yapmaktadır. Homeros'un İlyada adlı eserinde ise gençler, el tutuşları ve adımları bakımından günümüzdeki Sirto dansını çağrıştıran bir kalkan dansı yapıyorken betimlenmiştir. Antik kaynaklardaki bu değerlendirmelerin yanı sıra, dansçıları ve müzisyenleri betimleyen pek çok çizim, resim ve küçük heykel veya büst de günümüze ulaşmıştır. Bu eserlerde dansçılar çoğu zaman, günümüzdeki Yunan halk danslarında olduğu gibi, bir çember veya sıra halinde, müzisyenler de genellikle bu çemberin ortasında betimlenmektedir.

Sirtaki dünyanın pek çok yerinde en önemli, hatta ulusal Yunan dansı olarak bilinir. Oysa Yunanistan içinde durum daha farklıdır; en az Sirtaki kadar hatta belki de ondan daha fazla yaygın olan birçok Yunan dansı bulunmaktadır. Ülke içindeki yaygınlığına bakılacak olursa, Yunanlar'ın ulusal dansı, Sirtaki'ye oldukça benzeyen Sirto'dur.

Bu bilgileri sevgili Yunan arkadaşım benim için İngilizce yazdı ve bende sizlere aktarmak istedim.

Selanik, için söylenmesi gereken belki de çok az şey var ama yine de o tarihi kokuyu teneffüs etmede fayda vardır diye düşünüyorum.

Hicaz

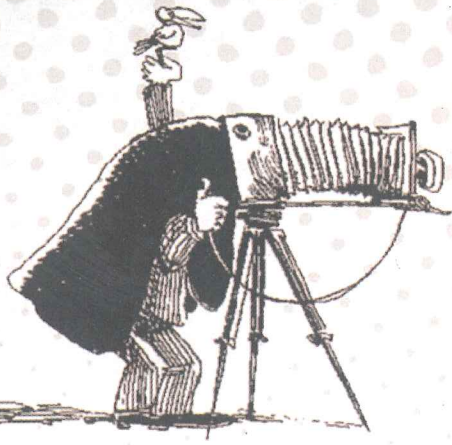
Kalbimde kızılca kıyamet
Yolum doğru, sana istikâmet
Bir elimde azık, diğerinde değnek
Vurmuşun bırakmıyor, boynuma kement

Bulunmaz, bunun muammâsı
Görünmez, yüksektedir arşı
Çatlatsan bir tane taşı
O da bulamaz, arar seni

Ördek bulamasan, çevir bir kaz
Dünya büyük kazabildiğin kadar kaz
İnsanoğluna mal, mülk dayanmaz
Benim onla işim olmaz, istikâmet hicaz!

YUNUS KOCABIYIK

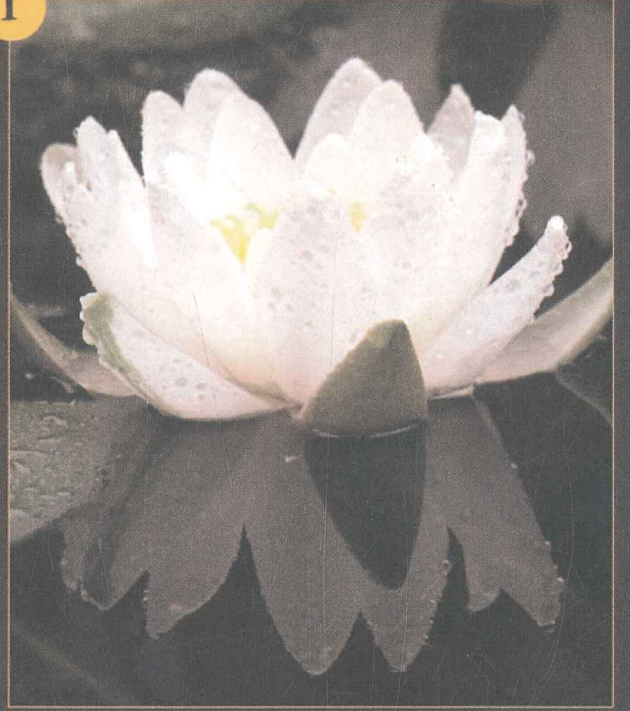
"Dünyanın tüm güzellikle

ObJEKtiFimE TaKILANLAR

1

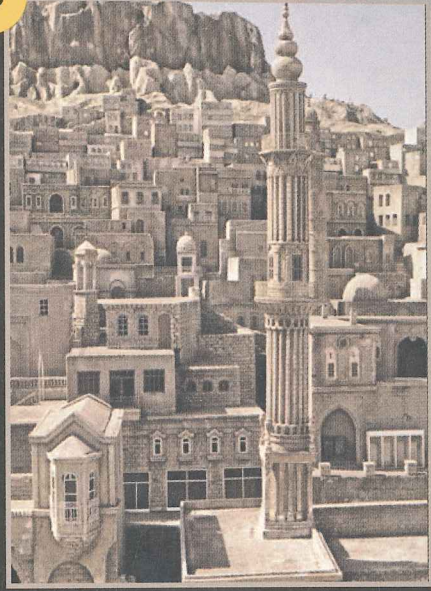
2

... sadece görenlere verilmiştir." Cemil Meriç

5

4

SORULAR V

Aslan Aklın

Hipokrat yemininde "arabamı temiz kullanacağım" şeklinde bir madde mi vardır?

1-Neden bozulan otobüsün yolcuları bizim otobüsümüze aktarıldığında, onlara mülteciler-miş gibi bakarız?

2-Neden her gördüğümüz haritada hemen Türkiye'yi bulmaya çalışırız? Millet olarak dün-yada kaybolma kompleksimiz mi vardır?

3-Neden insanlar birbirlerine sarılınca sağa-sola sallanırlar?

4-Neden öğrenciler ilköğretimin beşinci sınıfına kadar öğretmene "öğretmenim" diye ses-lenirken, altıncı sınıfta bir anda "hocam" diye seslenmeye başlarlar?

5-Neden sınavlarda "4 yanlış bir doğruyu götürür" şeklinde bir uygulama ile öğrenciler ce-zalandırılırlar da;"4 doğru bil, bir doğru da bizden" şeklinde bir kampanya başlatılıp, zeka-ya ve riske girme cesaretine ödül verilmez?

6-Neden insanlar kapalı bir alandan yağmur yağan alana çıkınca kafalarını eğler? Yağ-mura duyulan saygıdan mıdır, yoksa ondan tırstığımız için midir?

7-Neden dükkânını kapatıp giden esnaf, kapıya "10 dakika sonra dönücem" yazar da ne zaman gittiğini yazmaz?

8-Televizyona çıkan insanlar neden kendilerini Türkiye'deki bütün insanların izlediğini sanırlar? Örn: Şu anda 70 milyon kişi bizi izliyor...

9-Neden gözlerinden öperim denir? İnsan vücudunda öpülecek daha uygunsuz bir yer var midir? Kimse kimseyi gözünden öpmüş müdür?

10-Düğünlerde neden "Dom Dom Kurşunu" ile göbek atılmaktadır."Bir avcı vurdu beni, bin avcı beni yedi" gibi sözler esliğinde kendinden geçen başka milletler var mıdır?

E SORULAR

11-Cumartesi ve Pazartesi'nin neden kendi isimleri yoktur?

12-Dolmuşlardaki fiyat tarifesinde "en kısa mesafe" neden "indi-bindi" olarak tabir edilir? Önce inilip, sonra mı binilir? Bir terslik yok mudur?

13-Bir programı kurarken neden "kabul ediyorum" ya da "kabul etmiyorum" seçenekleri vardır? O kadar parayı bayılıp bir bilgisayar programı satın aldıktan sonra "kabul etmiyorum" seçeneğini işaretleyen bir takım saf kişiler mevcut mudur?

14-Bulmacalarda boru sesinin karşılığı neden hep "ti"dir? Bulmacaları hazırlayanlar hiç "ti" diye ses çıkaran boru görmüşler midir?

15- İpana 7 reklamındaki kıza "Ne zamandan beri İpana 7 kullanıyorsun?" diye soran doktor, İpana 7'nin yeni bir ürün olduğunu ve reklamdan sadece bir kaç gün önce piyasaya çıktığını bilmemekte midir?

16-Neden futbol takimi olan Ajax"Ayaks" diye okunur da temizlik ürünü Ajax "Ajaks" diye okunur?

17-Neden ilanlarda "doktordan temiz araba" diye yazılır? Hipokrat yemininde "arabamı temiz kullanacağım" şeklinde bir madde mi vardır?

Kültür - Sanat

Cengiz AYTMATOV -1928-2008-

Cengiz Aytmatov, "Selvi Boylum Al Yazmalım" eserinin sinemaya aktarılması ile tanındı. Eserlerini okuyanlar, ona olan ilgilerinin Aytmatov'un devam ettirmeyi başardığını gördüler. Sovyet Rusya'da kırsal kesimde yaşayan insanları anlatıyor gibi geldi önce, sonra kendimizden, kendimizden olduğunu düşündüğümüz bir şeyler bulduk onda. Ölümünün ardından bir çok şey söylenecek ama, her halde kültürel asimilasyona dayalı sistemleri "mankurtizm"e ayrı bir yer ayrılacak.

Eserleri üzerine;

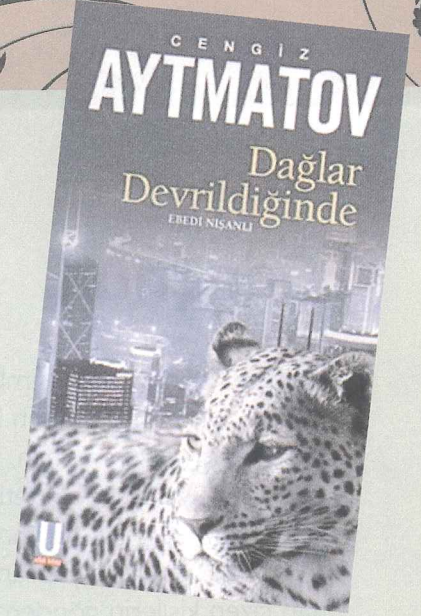
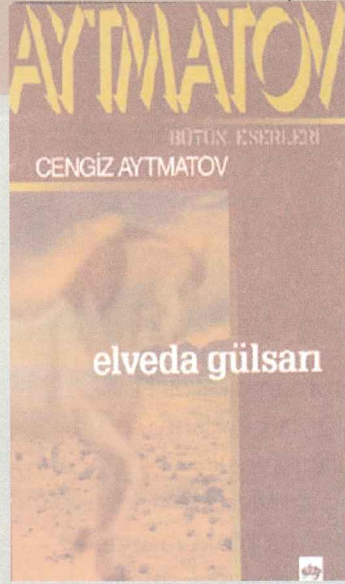
Cengiz Aytmatov'un edebi seyri hikayecilikten roman yazarlığına doğru kayar. İlk ro-

manı olan Toprak Ana 1963'de neşredilir. Yine aynı yıl yayınlandığında büyük heyecan uyandıran Elveda Gülsarı'yı kaleme alan Aytmatov, daha sonraki yıllarda çeşitli yayın organlarında hikâyelerini yayınlamaya devam eder. 1964'de yayınlanan Kızıl Elma ve 1969'da yayınlanan Oğulla Buluşma hikayelerinden sonra, yazar 1970'de edebiyat âleminde yankı bulan Beyaz Gemi romanını neşreder. Daha sonra 1972'de Asker Çocuğu hikâyesini, 1975'de Kazak yazar Kaltay Muhammedcanov'la birlikte Fuji-Yama adlı tiyatro eserini, 1976'da Sultanmurat, 1977'de Deniz Kıyısında Koşan Ala Köpek hikâyelerini neşreder. 1980 yılında kaleme aldığı Gün Olur Asra Bedel romanı yazarın edebiyat hayatında izlediği yol bakımından önemlidir. Aytmatov bu romanında, Elveda Gülsarı'da temel işleyiş bozukluklarını dile getirdiği rejimin eleştirisini daha ileri götürmüş, Sovyet mantığını temelden sorgulayan fikirlerini yayınlamıştır.

Onun, milletin birikimini tüm dünyaya duyurması kolay olmamıştır. Tarihte eşine ender rastlanacak bir baskı rejiminde, millete ait olan her şeyin talan edilmeye, unutturulmaya çalışıldığı bir ortamda söz söylemek, değerlerini savunmak, millete ait olana vurgu yapmak cesaretini gösterebilen Aytmatov,

yıldan yıla daha yüksek sesle, sözlerinin altını daha kalın çizerek konuşur. İlk yıllarında Yüz yüze, Cemile gibi hikâyeleriyle tanınıp sevilen Aytmatov'un bu hikâyelerindeki başarısıyla topladığı ilgi, ona daha sonraki yıllarda Elveda Gülsan gibi, Gün Olur Asra Bedel gibi romanlarla, toplumsal problemleri tüm Sovyetlerin gündemine taşıma imkânı sunmuştur.

Aytmatov 1986 yılında neşredilen Dişi Kur-

yanlar. Yazar bu eserinde Sosyalist rejime daha önce yazdıklarından daha sert eleştiriler yönelmiştir. Bu roman aslında yıllarca rejimin her katında bulunmuş birinin görgü şahitliği yapmasından başka bir şey değildir. Totaliter, baskıcı kafa yapısını bütün çelişkileriyle gözler önüne serer.

Orta Asya Türk boylarında, çölümsü topraklarda uygulanan bir işkence biçimi vardır. Düşmanlarının eline geçen kölelerin başına deve derisi geçirilir ve kızgın Güneşin altına günlerce bağlı tutulur. Kızgın güneşte büzülen deve derisi, insanın kafasını sıkıştırır, dışarı çıkacak yer bulamayan saçlar, içeri doğru uzar, beyin zedelenir. Cezalı köle ya ölür ya da hafızasını kaybedip, sahibinden başka kimseyi tanımaz ve sadece ona itaat eder hale gelir. Bir nevi beyni yıkanır. Zihni yeniden kurgulanarak "mankurtlaştırılan kişi", eski düşmanını "efendi" kabul ederek, kendi halkına ve değerlerine karşı savaşan bir köle haline gelir. Yani mankurtlaştırılır.

Mankurt; geçmişini unutmuş, bedeniyle ve ruhuyla düşmanın emrine girmiş, yeni efendilerine yaranmak için öz anasına, babasına ve çocuklarına bile ihanet eden insandır.

Kırgız yazar Cengiz Aytmatov "Gün Olur Asra Bedel" adlı romanında Kazakistan'ın Sarı-Özek bozkırında geçen bir Mankurtlaşma hikâyesi anlatmaktadır.

dun Rüyaları isimli romanıyla, yazarlık seyrini mahalli olandan evrensel olana taşımıştır. Bu romanda Hıristiyanlık dini baz alınarak rejimin dini hayat üzerindeki yanlış uygulamalarına, bunun bir neticesi olan uyuşturucu belasına ve bozulan ekolojik dengeye değinmiştir.

Aytmatov 1990'da yayınlanan Beyaz Yağmur ve Yıldırım Sesli Manasçı hikâyelerinden sonra, aynı yıl Gün Olur Asra Bedel romanının devamı olan Cengiz Han'a Küsen Bulut'u ya-

Kültür - Sanat

Dergi Gençnün

Gençnün, genç islam isimli forumun çıkardığı bir – dergi... İlk sayısında fetih başlığıyla okurlarını selamlayan dergi, tasarımından, yazılarına, resimlerine varana kadar üyeleri ve yöneticileri tarafından hazırlandı... Dergide göze çarpanlar ise Nurdal Durmuş ve M. Faruk Arslan ile yapılan umre söyleşisi, sitede yazan çizen kişilerin gönderdikleri ve hepsinden çok tasarımı oluyor. Dergiyi bizzat yerinde görmek isteyenler için bir tık yeterli; <http://www.gencnun.com/>

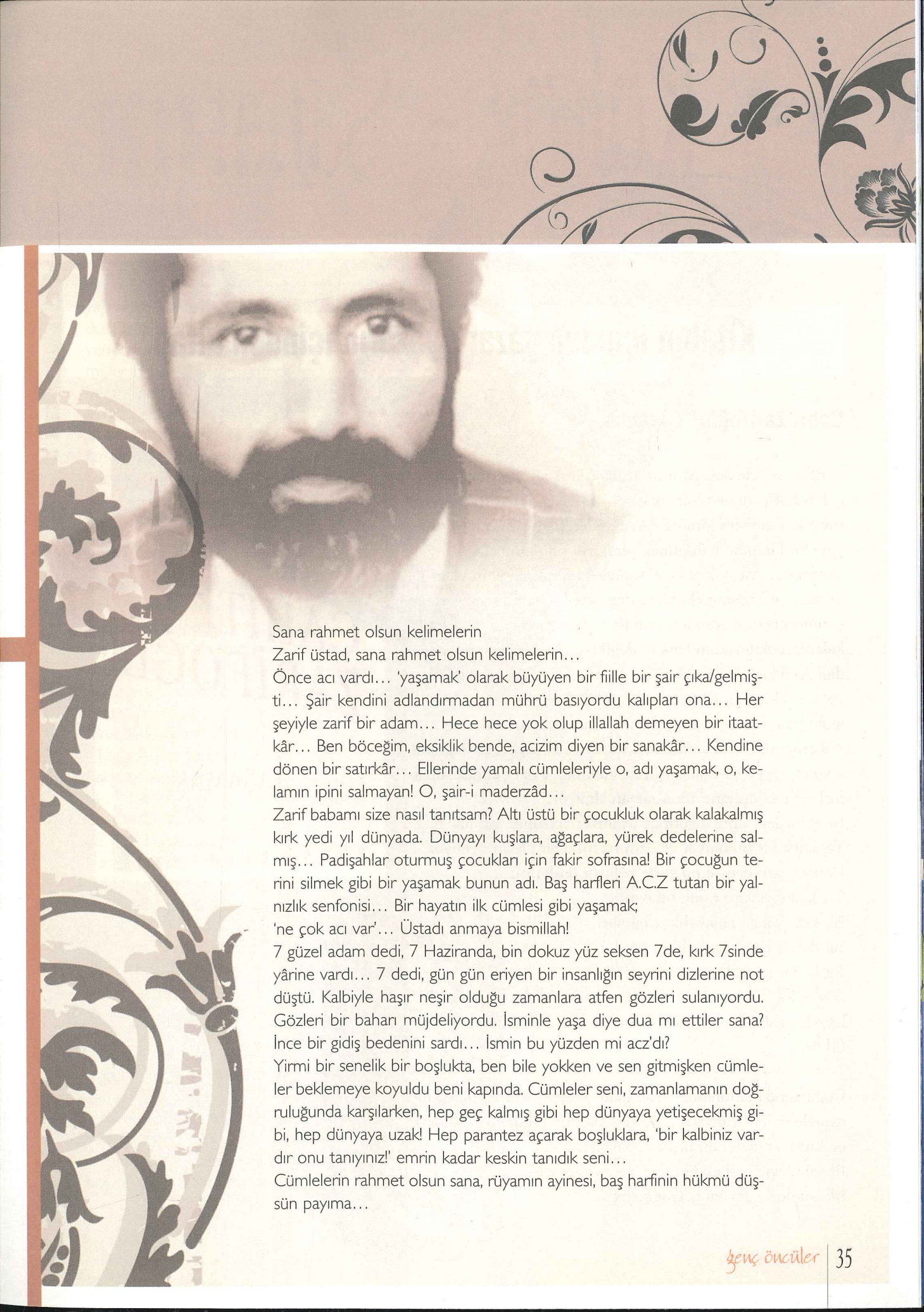
Kitap

1453: 3 Nisan'dan 29 Mayıs'a fetih günlüğü Meryem Aybike SİNAN- Nesil Yayınları

Tarihe damgasını vuran fethin, gün gün anlatıldığı bir eseri aralıyoruz... Bir yandan dönemin şartlarını ve insanlarını ele alan eser, tarihe ayinedarlık yapıyor. Bu açıdan Nesil Yayınları bir ilki gerçekleştirmiş oluyor. Fetih konusunu bu kadar derinden işleyen bir tarihsel roman/ fetih günlüğü de diyebiliriz kitap için, Fatih'in komutanlığında ki yeniçerilerin yaşamlarını da ele alan bir roman, bir yandan da Akşemsetin gibi tarihin akışına yön veren zatlarn yönlerini dillendiriyor.

Bir yandan şehrin surları deline dursun, bir yandan aşklara gebe bir tarih önünüze serilsin... 'Olacak iş mi?' Evet olacak işlerin anlatıldığı bir günce bu. Bir yandan muhteşem fethin hazırlıklarından bir yandan Bizans İmparatorluğu'nun erişilmesi güç kıyılarının ve yaşamlarını söze getiriyor... Zamanın dize geldiği anı anlatıyor kitap... Güne gün katan bir fethin günlüğü a dostlar...

Sana rahmet olsun kelimelerin

Zarif üstad, sana rahmet olsun kelimelerin...

Önce acı vardı... 'yaşamak' olarak büyüyen bir fiille bir şair çıka/gelmişti... Şair kendini adlandırmadan mührü basıyordu kalıpları ona... Her şeyiyle zarif bir adam... Hece hece yok olup illallah demeyen bir itaatkâr... Ben böceğim, eksiklik bende, acizim diyen bir sanakâr... Kendine dönen bir satırkâr... Ellerinde yamalı cümleleriyle o, adı yaşamak, o, kelâmın ipini salmayan! O, şair-i maderzâd...

Zarif babamı size nasıl tanıtsam? Altı üstü bir çocukluk olarak kalakalmış kırk yedi yıl dünyada. Dünyayı kuşlara, ağaçlara, yürek dedelerine salmış... Padişahlar oturmuş çocukları için fakir sofrasına! Bir çocuğun terini silmek gibi bir yaşamak bunun adı. Baş harfleri A.C.Z tutan bir yalnızlık senfonisi... Bir hayatın ilk cümlesi gibi yaşamak; 'ne çok acı var'... Üstadı anmaya bismillah!

7 güzel adam dedi, 7 Haziranda, bin dokuz yüz seksen 7de, kırk 7sinde yârine vardı... 7 dedi, gün gün eriyen bir insanlığın seyrini dizlerine not düştü. Kalbiyle haşır neşir olduğu zamanlara atfen gözleri sulanıyordu. Gözleri bir baharı müjdeliyordu. İsmine yaşa diye dua mı ettiler sana? İnce bir gidiş bedenini sardı... İsmine bu yüzden mi acz'di?

Yirmi bir senelik bir boşlukta, ben bile yokken ve sen gitmişken cümleler beklemeye koyuldu beni kapında. Cümleler seni, zamanlamanın doğruluğunda karşılarken, hep geç kalmış gibi hep dünyaya yetişecekmiş gibi, hep dünyaya uzak! Hep parantez açarak boşluklara, 'bir kalbiniz vardır onu taniyiniz!' emrin kadar keskin tanıdık seni...

Cümlelerin rahmet olsun sana, rüyamın ayinesi, baş harfinin hükmü düşün payıma...

Kültür - Sanat

Kitabın içinden yazar / yazarın içinden kitap

Cahit Zarifoğlu/ Yaşamak

Zarif bir günde doğduğunu söylüyor kitaplar... Kitaplardan çok bizzat yerinde tanımak gerek onu. Kendi hayatında. Ne garip ki tanımaya gitmek için evinden filan bahsetmiyorum yine bir kitaptan bahsetmek gerekiyor onu tanıırken... Yaşamak... 'ne çok acı var' sözüyle başlayan kitabın ve aslında Zarif babamın(ki böyle demekte hiçbir sakınca görmüyorum) ortasını gösteren isimdir... Zarif bir yaşamın ardında kalanları okumaktan başkası değil bu. Otostop çekerek gezdiği Avrupa şehirlerinden, ucube evine kadar tüm ayrıntıları anlatmış kitapta. Kitap zaten günlüğü... Kimi zaman, 'yağmur' yazıp nokta koymuş, kimi zaman günlerce anlatmış... Askerliğini, burjuva düzeni... Kanseri her şeyi... zarifoğlunu sevmek için bir bahane aslında bu kitap. Kitabı elinize almanızla içine düşmeniz uzun zaman almıyor.

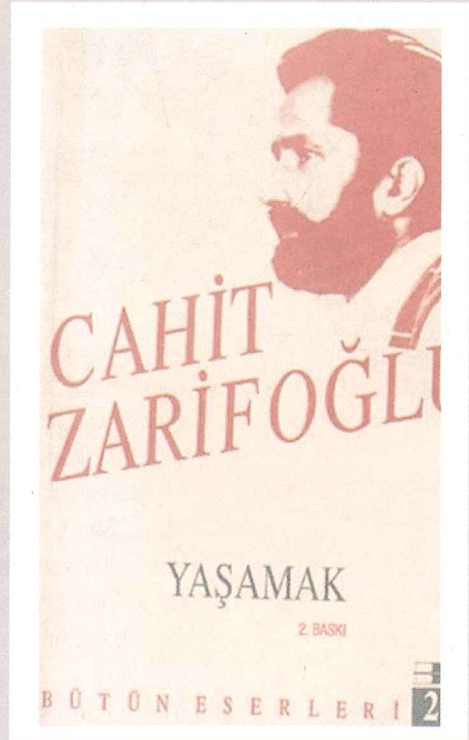
Bir şehirden sonra diğerinde uyanıveriyorsunuz 'yaşamak'ta... Yaşamak bir fiil oluyor ve sizin bu fiille bir olarsınız geliyor... Derken zarif babam bir şiirle bölüyor düşlerinizi...

'bir kalbiniz vardır onu tanıyınız,
Bir şehir kadar kalabalıktır bazıları,
Bir dehliz kadar karanlıktır bazıları...
Bir kalbiniz vardır, onu tanıyınız!

Böyle der... Cümleleri yurdundan etmiş bir kitaptan değil, hayatı yurdundan etmiş bir yaşamdır bu... Yaşamak zarif bir fiildir.

Doğumundan ölümüne kadar olan süreyi, çocuklarını, aşklarını ele veren, dünyaya kaldırdığı başının dikliğini gösteren bu kitaptan neler düşmedi ki payıma...

İlk cümleyle başladı her şey; 'ne çok acı var' ...
İlk cümleyle devam ediyor hayat...

Hikaye

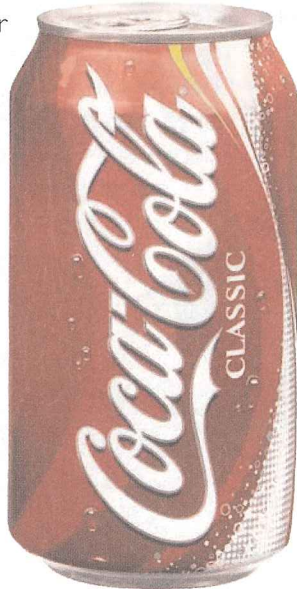
Pencereden aşağı baktığında, sonbahar yaprakları, yavaş yavaş sokağa süzülüyordu. Daha bir haftaya kadar güneş her yeri kavuruyordu oysa. Belli, örgütlemişler baharı. Zamanı gelince hep beraber ortaya çıkıyorlardı. Tank Amca pencereden geriye doğru birkaç adım attı. O süzülen yaprakların arasında; çocuklar, ellerinde oyuncak tabancalarıyla birbirlerini vuruyorlardı. Nasıl da bozuyordu, o güzelimsi doğayı... Çocukların bu şiddet dolu zevkini anlamıyordu Tank Amca. İçinden; "Acaba savaş oynanabilir bir oyun mu?" diye geçirdi ki o sırada içerden torunun sesi geldi. Daha yedi yaşındaydı, ufak Alican... Dedesine baktı;

-Bak dede, adamları nasıl vuruyorum

Tank Amca torunun yanına oturdu. Bi torununa baktı, bi bilgisayara..., Bi torununa baktı, bi bilgisayara... Hedefi vurdukça torunun suratı iyice gülüyordu. Ondan sonra elinde silahla sinsice pıstı bir köşeye... Kurbanın gelmesini bekliyordu, torunu. İşte kurban çıkmıştı. Ateş etti Alican ve tam alnının ortasına, beyninden kanlar sıçradı kurbanın. "Evet, savaş oynanabilir bir oyun!!!" diye içinden geçirdi Tank Amca. Ne kadar da gerçekçi yapmışlardı. Torunu oyun demeseydi gerçek sanacaktı Tank Amca. Alican heyecanla havayı sıçradı.

-Kazandım dede, kazandım... Vurdum en sonunda lanet olasıca herifi...

Tank Amca, odadan dışarı çıktığında, torunun doğru söylediğini anladı. Asker, bilgisayarın başına geçiyordu. Koordinatları

belirli-yordu. Ve sadece orda yaşayan insanların hayatlarını bir tıklama belirliyordu. Sadece bir tık... Füze ateşleniyordu ve koordinattaki yeri anında havaya uçuruyordu. Daha sonra kazandık diye havaya sıçıyorlardı. Evet, kolaydı savaşmak. Çünkü kafası kolu kopan insanları, ağlayan çocukları, feryat ederek ortalıkta dolananları, enkaz altında bir dilim ekmek arayanları... Daha da çoğaltabilirim. Velhasıl görmüyorlardı onları. Sadece bir bilgisayar ekranı vardı.

Ve sadece yapması gereken bir tıklamaydı. İnsan hayatı bu kadar kolaydı işte.

Derken kapı çaldı. Kapıyı açtığında küçük bir çocuk masumane bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

—Buyur Tank Amca bugünkü gazeten

Tank amca gazeteyi aldı ve teşekkür etti. Tam kapıyı kapatıyordu ki;

—Tank Amca dur, sana bir hediyem var" dedi ve arkasında çıkardığı su tabancasıyla Tank Amca'yı bir güzel ısladı. Sonra gülererek aşağı doğru kaçtı.

— Seni mendebur seni...

Tank Amca söylene söylene gidiyordu ki, gazetede ki fotoğraf onu durdurdu. Bir adam, elinde üç-dört yaşlarında bir çocuk, çocuğun kolu kopmuş. Yanındaki adam ise kolunu geri takmaya çalışıyor. Çaresizlikten ne yaptığını bilmiyor. Gözlerinde ise yaş...

Manşette ise "Irak Kan Ağlıyor" yazıyordu. Manşetin geri kalanını okudu Tank Amca. "Bağdat'ta cumartesi gecesi gerçekleştirilen Amerikan güçlerinin ağır bombardımanında

bir çiftlik hedef alındı. 11'i çocuk 20 kişi öldü..” Tamı tamına 20 kişi bir hiç uğruna...

Alican yanına geldi. “De-de ne oldu?” Ne diyebilirdi ki Tank Amca... “Gel bir şey yiyelim”... Tank Amca mutfaktayken radyo dinlemeyi çok severdi. Her zamanki gibi radyosunu açtı. Dolaptan çıkardığı yumurtaları kırıyordu ki radyoda sabah haberleri başladı. “ Amerikan güçleri bu sabaha karşı Felluce’de bir camiye saldırı düzenledi. Saldırı da namaz kılan 32 kişi öldü. Amerikan yetkilileri öldürdükleri kişilerin milis güçler olduklarını açıkladı. Fakat camide bir tane silah bile...” Tank Amca haberin sonunu dinlemeden kapattı. Alican’ın ona baktığını gördü. Ufak Alican, dedesinin yüzündeki gerginliği anlamıştı.

-Ne yersin yavrum?

-Hamburger, dede.

Tank Amca, küçük Alican’a hamburger hazırladı. Sofraya oturdular. “ Dede sen niye bir şey yemiyorsun”. Tank Amca hala fotoğraftaki çocuğu düşünüyordu. Bir o bebek aklına geliyordu, bir de karşısında oturan torunu... Sonra torununun yediği gözüne takıldı. Hamburger... Radyo haberi aklına geldi. 32 tane namaz kılan insan.

Hamburger neydi ki acaba? Sokaklarda satılan köfte ekme-

ğın Amerikan versiyonuydu. Sonra torunun içtiğine baktı. Kola... İçinde kafein olan, bir tür bağımlılık yapan Amerikan içeceği... Bizim köy ayranımızın nesi vardı, sanki. En sonunda ise bardak gözüne takıldı. Bardağın üstünde Amerikanın sözde simgesi “Özgürlük Anıtı” vardı. Evet evet Tank Amca anlıyordu artık... Taşlar yerine oturmuştu... Onlara bu kadar zalim olmalarını sağlayanın kim olduğunu anlı-

yordu. Tank Amca’nın beynine kan sıçramıştı. Nasıl görememişti bu kadar şeyi... Nasıl yapmıştı bu aptallığı... Belki de her kola içiş bir çocuğun bedenine eşitti.

Tank Amca ayağa kalktı. Bardağı eline aldı ve sınıksızca sardı. Ağzı açık bardağa bakakaldı. Alican sessizce dedesini izliyordu. Tank Amca’nın gözü bir anda doldu. Gözünden akan damlayı bütün teninde hissetti. Ağzı titremeye başladı. Bardağı git gide daha fazla sıkıyordu. Kafasını hayır dercesine sallamaya başladı. “Özgürlükümüş” bir anda bardağı duvara fırlattı. Bardağın kırılmasıyla Alican yerinden sıçradı. Ne olduğuna anlam veremiyordu Alican. Tank Amca durdu ve etrafına baktı. Korkulu gözlerle bakan Alican’ı gördü. “Çık dışarı” Alican uçar adımlarla kaçtı. Tank Amca musluğun altından çöp poşetini aldı. “ bu pisliği temizlemeliyim” dedi. Buzdolabını açtı ve baktı boylu boyunca, Alican tekrar gelip kapının arkasından dedesini izliyordu. Tank Amca başladı dolabı boşaltmaya... Şişe kolayı aldı ve poşete attı. Bütün yiyeceklere tek tek bakıyordu, hangi ülkenin malı olduğunu görünce atıyordu. Bazılarına bakarken zorlanıyordu ama en sonunda seçiyordu. Peyniri, salamı, sucuğu, çokellaları, fındık ezemelerini... Hepsi çöp poşetine gitmişti. Sonra Alican’ı gördü. Elinde hamburger vardı. Hızlı adımlarla Alican’ın

yanına gitti ve hamburgeri elinden kaptı. Tank Amca boşaltmıştı tüm mutfağı... Kala kala dolapta bir yoğurt bir de marul kalmıştı...

Mutfağı hallettikten sonra poşeti hole taşıdı. Sonra eline başka bir poşet aldı ve Alican'ın odasına girdi. Elbise dolabını açtı ve elbiselerin markalarına bakmaya başladı. "Made in USA" den başka hiçbir şey yoktu. Elbiseleri söylene söylene poşete atmaya başladı. Alican korkarak dedesini izliyordu. Sonra bir anda Tank Amca, Alican'a döndü.

—Gel buraya

—Gelmem

—Gel yavrum bu pisliği senin üzerinden temizlemeliyim...

Alican usul usul geldi. Tank Amca Alican'ın üzerindeki elbiselere baktı. Önce üzerindeki gömleği çıkardı ve poşete attı. Sonra pantolonunu çıkardı. Alican her ne kadar dede yapma onları çok seviyorum dese de Tank Amca pek oralı olmadı. Sonra Alican'ın kilotuna baktı. O da Amerikan malıydı. Vay be kıçımızdaki bir don bile Amerikan malı... Alelacele çıkardı donu da Alican'ın üzerinden. Sonra Alican'a kalan üç beş tane Türk mallarından giydirdi.

Alican'ın odayı da hallettikten sonra Tank Amca poşeti hole bıraktı. Eline bir tomavida geçirdi ve salondaki bilgisayarın yanına geçti. Bilgisayar ona, o bilgisayara bakıyordu. Küçük Alican'da arkada dedesine...

— Dede, bilgisayarıma dokunmayacaksın değil mi?

— Esas seni zehirleyen buna dokunmalıyım yavrum Tank Amca önce kablolarını söktü bilgisayarın, sonrada kasanın içini açtı. Tek tek parçaları söktüyordu. Üzerinde "Made in USA" yazısını görünce kenara atıyordu. Sonra parçaları tek tek söktüğünü anladi.

— Bu böyle olmaz... Dedi ve kasanın hepsini tamamen attı. Sonra klavye ve fareyi de attı. Alican ağlamaya başlamıştı.

— Üzülme yavrum... Yıllar sonra bunu ne-

den yaptığımı anlayacaksın...

Tank Amca'nın aklına mutfaktaki radyo geldi. Yavaş adımlarla ona doğru ilerliyordu. Bir yandan da içinde bir korku vardı. 40 yıllık yadigar arkadaşıydı radyo... Ya o da kendisine ihanet etmişse diye düşündü. Her zaman haberleri ondan almıştı. İlk Zeki Mü-

ren'i o radyodan dinlemişti. Sonra eline aldı radyoyu ve arkasına baktı. İhanet etmemişti radyo... Derin bir oh çekti Tank Amca. Sonra gülümseyerek yine vitrinin baş ucuna koydu radyoyu.

Tank Amca bilgisayarın kasesini ve ekranını hole taşıdı. Evde hiçbir şekilde Amerikan malı kalmamalıydı. Daha sonra kütüphaneye gitti. Amerikan emperyalizmini ve kapitalizmini savunan kitaplara bakıyordu. Çöp poşetine atmaya başladı kitapları...

-Ama dede onlar kitap, onları niye atıyorsun?

Tank Amca sese döndü. Alican kapıdan dedesini izliyordu. Eliyle çağırdı yanına. Kitabı gösterdi.

- Burada ne yazıyor yavrum?

- Em... emper... emperyalist... hımm emperyalizm dede...

- Bu ne demek biliyor musun?

- Bilmiyorum.

- Yanmış bir çocuğun vücudu demek.

Alican de-

desinden cevabı alınca dona kalmıştı. Geri geri birkaç adım attı. Tank Amca torunun gözlerinin içine bakıyordu. Alican biraz gerilmiş bir şekilde odadan çıktı. Tank Amca kitapları atmaya devam etti. Tank Amca çöp poşetini hole taşıırken zamanı da akşam etmişti. Holdeki eşyaları görünce derinden bir tebessüm etti. Evin pislikten kurtarmıştı. Alican'da holde dedesine bakıyordu. Ama artık dedesinin yaptıklarını daha iyi anlıyordu. Tam eline çöp poşetleri aldı, pislikten kurtulmak için kapıyı açıyordu ki kapı dışardan açıldı. Üzerinde "MADE IN

USA" yazılı tişört giymiş bir kız kapıdan içeri girdi.

Tank Amca elinde poşetlerle ona baka kaldı. Kız çok sevinçliydi.

-Hello Baba, I'm going to America

-Ne diyorsun Anne ya...

-Alican, Amerikaya going yapıyoruz. (Arkasında çıkarttığı kartı gösterir) Bak bu Green CARD yani yeşil kart... Artık biz de Amerikan vatandaşları olabiliriz. Özgürlükler ülkesine gidiyoruz....

Tank Amca elinde poşetlerle donakaldı. Ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra kızının gözlerinin içine bakarak;

—Alican, git mutfaktan bir çöp poşeti daha getir...

Suluca

Tatil Köyü

Nesiller Boyu Sürecek bir Dostluğa Açılan Ufuk

Aileniz ve sevdiklerinizle birlikte tatil yapabileceğiniz mükemmel bir mekan...

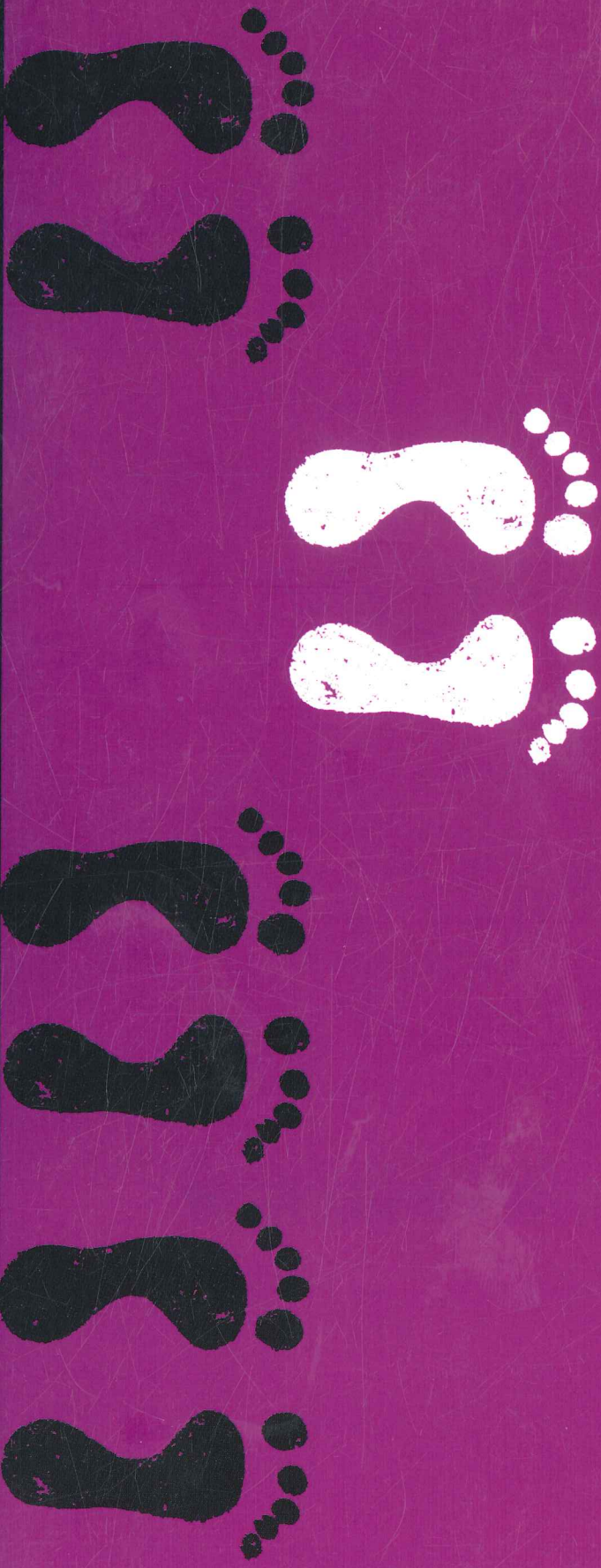
Suluca Tatil Köyü, 13.500 m2 üzerinde %85 yeşil alan, Evinizdeki konforu aratmayacak 105 m2 dublex villalar, Denize sıfır on dönümlük kamp ve piknik alanı, Gün boyunca açık Yüzme Havuzu, Mescid, Kütüphane, Çocuk Parkı ve Kafeteryasıyla Sizleri bütün bir yılın yorgunluğunu atmaya ve ruhunuzu dinlendirmeye davet ediyor.

Suluca Tatil Köyü - Çanakkale Yolu 5. Km. Lapseki / Çanakkale - www.sulucatatilkoyu.com

Rezervasyon: 0 286 522 60 03 - 0 212 293 90 41

Yaşayan Ümmet

bazen kimsenin olmadığı bir yerde
"ben varım" diyebilmemizde

hayat buluyor

